

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

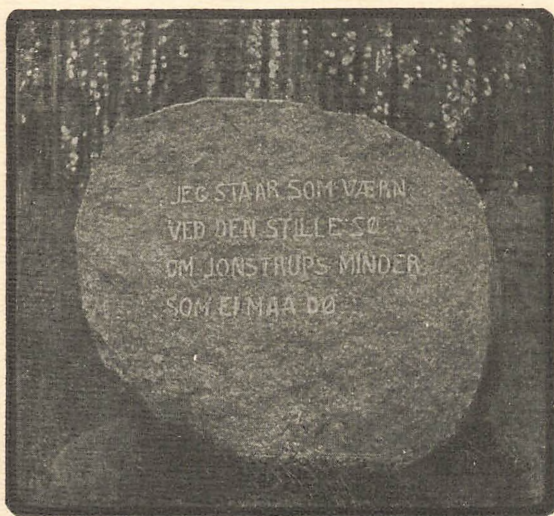
Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

JONSTRUPBOGEN

14DE BIND

1 9 3 7

REDIGERET AF R. C. MORTENSEN

KØBENHAVN

JONSTRUPSAMFUNDETS FORLAG · ORDRUPHØJVEJ 24
(WILH. THOMSEN) CHARLOTTENLUND

1937

JONSTRUP

FRA AUGUST 1934 TIL 4. JUNI 1935

Efter Seminarie-Elev *Kai Andersen's* Oplysninger.

ONSDAG den 15. August 1934 var Borgerne igen vendt tilbage til Jonstrup. Med det Arbejdsaar, som da paabegyndtes indledes en ny Periode i Jonstrups Historie: Seminariet havde nu fire Klasser; den treaage Uddannelsestid eksisterede ikke mere. Den første Dag formede sig som sædvanlig. Kl. 9 holdt Forstanderen en lille Velkomst- og Indledningstale paa Musiksalen for samtlige Elever, 80 ialt, og derefter begyndte Arbejdet.

Turen til Øjet med de nye Spirer, 15 Mand, var rigtig god. Der blev holdt Taler, og efter Hjemkomsten var der Dusgilde paa de forskellige Pensionater.

Man forsøgte i de følgende Dage at finde et Navn til den nye ældste Klasse, altsaa 4de; men foreløbig slog ingen af dem igennem, ikke engang Navne som »Genierne« eller »Stjernerne«.

Torsdag den 16. August afholdtes Spirekamp. Spirerne tabte 12—2 efter en kedelig Kamp. Om Aftenen var der Spireløb. Der var ingen Udmærkelser.

Klokken 13 den følgende Dag gik Turen til Frederiksdal. Der deltog ca. 50 Borgere. Vejret var fint, og det blev en i alle Henseender vellykket Tur. — Først sent naaede vi tilbage til Hejrebakken, hvor Digterkongen holdt en smuk Tale, og det varede endnu meget længe, inden vi naaede Borggaarden, fik sendt Raketterne til Vejs og raabt Hurra for Fanen.

Optagelsesprøven til Kor og Orkester fandt Sted Mandag den 20. August om Eftermiddagen paa Musiksalen. Der var

højt Humør over hele Linien. Spirerne var hermed naaet igennem »Skærsilden«.

Onsdag den 22. August var der Generalforsamling paa Musiksalen, hvor Borgerne under meget livlige og højrøstede Forhandlinger drøftede fælles Anliggender. — Dagen efter blev der afholdt Elevraadsvalg.

Om Aftenen den 24. havde Forstanderen indbudt Færøfarerne til et lille Kaffegilde. Han saa paa de mange Fotografier, der var taget paa Turen, og drøftede med Deltagerne de herlige Minder, som man havde bragt med sig hjem.

Fodboldholdet spillede den 30. i Ballerup mod et Hold sammensat af I. og II. Holds Spillere. Banen var meget vaad. Kampen var ret jævnbyrdig. Vi tabte 2—1.

Fredag den 7. September er en historisk Dato for Jonstrup. Landstinget vedtog nemlig, at der ikke burde blive Noget af Forslaget om at nedlægge Jonstrup, men at det gamle Seminarium skulde vedblive at bestaa. Da Meddelelsen herom naaede Jonstrup, gik Flaget til Tops, og stor var Glæden blandt alle Borgens Indvaanere. Der var kæmpet haardt, for at dette Sted, hvor saa megen dansk Ungdom har tilbragt nogle af sine bedste Aar, skulde blive bevaret. Nu var det foreløbig sikret, men Alle forstod, at der derpaa maatte følge en stor Ombygning af Seminariet.

Samme Dags Aften rejste Hr. Hauch med 2den Klasses Elever til Bornholm, for at vise dem de store Turistattraktioner og Øens geologiske Forhold. — I Turen deltog ogsaa Naturhistoriespecialisterne fra 3die og 4de Klasse, men de arbejdede selvstændigt. Hjemkomsten fandt Sted Onsdag den 12. September om Morgen.

I den nærmeste Tid derefter var man meget optaget af en Række Sportskampe. Som en særlig bemærkelsesværdig Ting maa nævnes, at Forstanderen paa K. F. U. M.'s Seminarium i København havde skænket en Pokal til en Fodboldturnering mellem de sjællandske Seminarier, hvilket foranledigede, at Jonstrupperne i længere Tid maatte være meget aktive. Lørdag den 22. September indlededes Kampene, idet vort Hold tog til Vordingborg Seminarium. Den her indledede Kamp blev over-

legent vundet af Jonstrupperne med 7 Maal mod 0. De efterfølgende Tenniskampe vandtes ligeledes af Jonstrupperne. Om Aftenen var Spillerne indbudt til en selskabelig Sammenkomst hos deres Vordingborgske Kollegaer.

Seminarinefesten den 26. September forløb akkurat som de tidligere Aars. Om Formiddagen blev der spillet en Fodboldkamp mod Haslev Seminariums Hold. Ogsaa denne Kamp blev vundet af Borgens Sønner, 3—2, men de maatte slide meget haardt. Haslev førte en Overgang med 2—1, og først i sidste Øjeblik lykkedes det os at hale Sejren hjem. Ogsaa denne Kamp var et Led i Pokalturneringen. — Der er iøvrigt ikke andet at sige om selve Festen, end at den forløb udmærket. Seminarinerne fra Femmer, ca. 30, blev hentet paa Hareskov Station, og efter lidt Underholdning paa Musiksalen blev der paa Pensionaterne trakteret med Smørrebrød. Derefter blev der paa Seminariet danset med Liv og Lyst til Kl. 23¹⁵, og 23³⁰ drog vore kvindelige Kollegaer hjem med Rutebilen.

Den 1. Oktober havde Portner Jensen virket paa Jonstrup i 25 Aar. Han har udført sit Arbejde med utrolig Energi og største Paapasselighed. Paa Festdagen blev han vækket om Morgenen med »Den gamle Borger«, og Eleverne overrakte ham en smuk Blomsterbuket. Mange Lykønskninger strømmede i Dagens Løb ind til Jubilaren.

Fredag den 12. blev der givet Efteraarsferie; den varede til Mandag den 21. Oktober.

Onsdag den 10. Oktober havde Birkerød Statsskole vundet (3—1) i Fodboldkampen mod Jonstrupperne, men da Jonstrup og Blaagaards Seminarier Lørdag den 27de afgjorde deres Mellemværende i Pokalturneringen, vandt Jonstrup overlegent 6—0.

Onsdag den 31. Oktober stillede Jonstrup og K. F. U. M. Seminarium op til den sidste Kamp om Pokalen. Jonstrup skulde vinde denne Kamp for at vinde Turneringen, ellers blev det K. F. U. M. Spændingen om Udfaldet var stor. Kampen foregik i København paa en meget opblødt Bane og i Regnvejr. — Jonstrup fik hurtigt Maal, men 1. Halvleg endte 1—1, og den var fyldt med megen Spænding; begge Hold masede stærkt

paa. — I anden Halvleg, da Jonstrupperne fik Medvind, tog de Føringen, og vi vandt Kampen med 4 Maal mod 1. Sejren var fortjent, — maaske lidt for stor. — En stærk Sejrsvilje havde hele Tiden besjælet vore Spillere. Jonstrup fik hermed den udsatte Pokal for eet Aar.

Generalprøven til Efteraarskomedien »Svend, Knud og Valdemar« fandt Sted den 1. November under Overværelse af Skolebørnene fra Jonstrup, Maaløv og Ballerup. Næste Aften var Omegnens Beboere indbudt til at se det morsomme Stykke. Komedien gjorde stor Lykke begge Aftener.

Det var i dette Aar 125 Aar siden, Seminariet blev flyttet fra Blaagaard til Jonstrup. Man fik bestemt, at den Jubilæumsfest, der skulde holdes, skulde slaas sammen med den sædvanlige Efteraarsfest, og Lørdag den 3. November blev Dagen for denne Dobbeltfest.

I Festen deltog alle Seminariets Lærere og Elever samt udefra en hel Del Gæster, der staar i nær Tilknytning til Seminariet. Første Del af Festen fandt Sted i Gymnastiksalen, der var smukt pyntet. Først spillede Seminariets Orkester forskellige Numre, hvorefter Komedien blev opført. Den blev spillet glimrende, og det festklædte Publikum belønnede Skuespillerne med kraftigt Bifald. — Den Stemning, der her skabtes, blev en udmærket Ouverture til Festmiddagen, der fandt Sted Klokken 20 oppe paa Musiksalen. Her var opstillet Borde med Smørrebrød, og Salen var smukt pyntet med Bøgeløv og Blomster.

Da alle havde faaet Plads, bød Forstanderen Velkommen og gav Festen Mottoet: »Folkelig, festlig og fornøjelig«. — Det blev i alle Maader en glimrende Fest. Der blev holdt mange Taler, og de tilkendegav tydeligt Glæden over, at Jonstrup havde faaet Lov til at bestaa. Forstanderen talte om Seminariet og dets Traditioner. Endvidere talte d'Hr. Lauritzen og Benzon. Hr. Hauch talte for Portner Jensen i Anledning af dennes Jubilæum. — Alle Talerne var præget af et mægtigt Humør. Til Festen var skrevet et Par Sange, der gjorde uhyre Lykke.

Efter Spisningen gik Dansen i Gymnastiksalen, og havde der været høj Stemning hidtil, saa blev den dog endnu højere. Alle

morede sig fortræffeligt, ikke mindst de indbudte Damer. Klokken 24 blev der drukket Kaffe, og derefter fortsattes Dansen til Klokken 3.

Det var en overmaade vellykket Fest. Man kunde jo sagtens feste, naar man vidste, at Borgen var sikret for Fremtiden. Jonstrupperne forstaar at feste — ogsaa naar det gælder et 125-Aars Jubilæum.

Onsdag den 14. November holdt Forstander Christiansen, Frederiksborg Højskole, et livligt og fængslende Foredrag, betitlet »Historien som Livsmagt«. Der var mødt mange Mennesker.

Den 20. November blev Nedrivningen af »Det gule Palæ« paabegyndt. — Samtidig blev ogsaa den gennemgribende Ombygning af Seminariets Indre sat i Gang. Den gamle for 3 Klasser indrettede Undervisningsanstalt skulde jo snarest muligt være i Stand til at huse 4 Klasser.

Den 23. November talte Lærer Harry Holm, Rønne, om det ottende Skoleaar, samt fremviste en Række Elevarbejder.

Tirsdag den 27. November om Formiddagen holdt Poul Müller fra Statens pædagogiske Studiesamling et Foredrag for 4. Klasse. Endvidere var fremlagt en stor Serie Elevarbejder. Paa en meget livlig Maade satte Hr. Müller 4. Klasse ind i mange af Pædagogikkens og Psykologiens vanskelige Problemer.

Den 29. November aflagde 4. Klasse, ført af Inspektør Benzon, et Besøg i »Lindevangsskolen« paa Frederiksberg. Formaalet var at overvære en Time i Læsestue-Undervisning og høre Lederen af Skolens Læsestue fortælle om Arbejdet. Bag efter besaa man Skolen.

Fredag den 7. December reiste Sangkoret til »Søndermarks-skolen« paa Frederiksberg for at synge ved et Forældremøde. Koret klarede sig flot.

Mandag den 17. blev Haandbiblioteket flyttet til den gamle »Spirestald«. Samme Dags Aften læste Professor Vilhelm Andersen op for en talrig Tilhørerskare. Det var en rigtig Holbergaften. Professoren gav først nogle Bemærkninger om

Holberg og læste derefter nogle Akter af »Den politiske Kandestøber« og af »Erasmus Montanus«.

Jonstrup Sangkor havde dette Aar et højt Stade, og det var derfor længe ønsket, at Koret skulde synge i Radioen. — Efter at have aflagt Mikrofonprøve kom Koret til at synge den 18. December Kl. 21³⁰. Sangkoret klarede sig smukt, hvad de mange Lykønskninger, der kom til Dirigenten, Arthur Hermansen, tydeligt viste.

Til Fordel for Julefesten havde man den 5. December afholdt den sædvanlige Juleauktion. Festen blev afholdt umiddelbart før Juleferien, og den rette Julestemning hvilede over den. En Ting bør i særlig Grad fremhæves: Det var sidste Gang i Herr Steensens Lærertid, at han sad ved det gamle Orgel.

Den 22. December Juleferie.

1935.

Mandag den 7. Januar var Juleferien forbi, og man mødte igen paa Borgen. Samme Dag fik Jonstrup Besøg af en lille Flok færøiske Seminarieelever. Disse var under Ledelse af Lærer Djurhuus paa Besøg i København for at lære Hovedstaden og dens Seværdigheder at kende. De Jonstruppere, som Aaret forud havde gæstet Færøerne, vilde gerne benytte Lejligheden til at vise de Fremmede en Venlighed, og Færingerne blev derfor bedt herud. Efter Ankomsten var der Kaffe hos Forstanderen, hvorefter Seminariet blev forevist. Klokken 18 var der Spisning paa Dagligstuen, og her gik Samtalerne livligt, der var jo meget at sludre om. Forstanderen takkede for Besøget, og Lærer Djurhuus udtalte, at Færingerne ingen Steder var blevet saa hjerteligt modtaget som paa Jonstrup. Bagefter samledes man paa Musiksalen, hvor Forstanderen fortalte nogle Træk af Jonstrups Historie. Jonstrups Sangkor sang den færøiske Nationalsang og flere andre Sange.

Klokken 21 gik alle ned i Gymnastiksalen, hvor man under megen Morskab dansede færøiske Kædedanse, og Klokken 23 kørte vore Gæster i Biler til deres Kvarterer i København.

Den 17. Januar holdt Frøken Henny Forchhammer et inter-

essant Foredrag om Folkeforbundets Organisation og Virksomhed.

I Dagene den 26. og 27. Januar deltog 16 af Borgerne i et nordisk Seminaristmøde i Lund.

Fredag den 1. Februar talte Herr Benzou om Minder fra hans Elevar paa Seminariet. Selvfølgelig var der højt Humør i Dagligstuen.

Overlæge Frimodt Møller holdt den 13. Februar et Foredrag: »Oxfordbevægelsen i Forhold til andre Verdensbevægelser«.

Lørdag den 23. Februar aflagde 4de Klasse et Besøg i »Søndermarksskolen« paa Frederiksberg for at studere Læsestuearbejde. Man overværede en Time. Bagefter besøgte man Skolen. Programmet var altsaa som det, der gjaldt, da Klassen den 29. November besøgte Lindevangsskolen.

Fastelavnsfesten fandt Sted den 9. Marts. Den formede sig noget anderledes end sædvanligt. Man samlede paa Musiksalen til Kaffe. Først var der Musikunderholdning. En Kwartet spillede under Ledelse af Landstingssekretær Jens Møller. Endvidere sang Provstinde Becker flere Sange til Luthakkompagnement. Efter Kaffen tog man fat paa Dansen. Paa Musiksalen var indrettet en Bar, som gjorde mægtig Lykke.

Den svenske Lektor Bergmann talte den 11. Marts paa Musiksalen for 3. og 4. Klasse om Gustav Fröding og dernæst lidt om det svenske Sprog, og til Slutning oplæste Lektoren Engstrøms »Johannes«.

Onsdag den 20. Marts var der Musikunderholdning paa Musiksalen. Det var den velkendte Gemzøekwartet, der spillede en Kwartet af Carl Nielsen. — Magister Anders C. Christensen sang Sange af Weyse, Heise, Carl Nielsen og Laub Tilsidst spillede der en Kwartet af Haydn.

Lørdag den 6. April blev der givet »Tyreferie«^{*)} og den 12. blev der holdt Eksamen i Gymnastik. Den 1. Maj blev Praktikeksamen paabegyndt, og efter at den skriftlige Eksamen (den

*) »: Læseferie: Seminariets Undervisning af Dimittenderne ophørte og de havde saa i Ferien Ro til at »samle sig sammen« til den forestaaende Examen.

9., 10. og 11.) var overstaaet, gik det Slag i Slag med den mundtlige Del.

Den 3. Juni blev 4. Klasse færdig med Eksamen, og Jonstrup havde dermed dimitteret det første Hold Seminarister med fireaarig Uddannelse. Indførelsen af den nye Uddannelsesmaade havde bevirket, at der i Aaret 1934 ingen Dimission havde fundet Sted, saa det følte som en stor Begivenhed, at der nu atter skulde afholdes en Dimissionshøitidelighed efter Examinens Afslutning. Høitideligheden blev afholdt Tirsdag den 4. Juni. Klokken 17 samledes man paa Musiksalen, og efter en Fællessang besteg Forstanderen Talerstolen og holdt følgende Tale:

»Hvad er denne Brydningstime? Er den Skumring eller Gry?« Det er et Par gamle Verslinier af Hostrup. Men det kunde for Indholdets Skyld lige saa godt være et moderne Refrain, thi hvad er vore Dages almindeligste Spørgsmaal i disse for os saa kritiske Aar andet end: »Hvordan skal det gaa med Valutaen? Hvordan med Freden? Hvordan med Livsanskuelsen?« Paa alle Punkter er der Brydning, Kaos ikke Kosmos, Gæring ikke Afklaring.

Og i den lille Verden, som hedder Skolens Verden, specielt Seminariernes, der er der ogsaa Brydning. Det Hold Dimittender, der sendes ud i Aar, er jo det første efter den ny Seminarieordning.

Og for at holde-os til det allernærmeste, Jonstrup Seminarium, saa tør jeg nok antyde, som man siger, at der har været Grund til atter og atter i de senere Aar at spørge: Er det Skumring eller Gry? Jonstrup Seminarium er i de 6 Aar, jeg nu har været Forstander her, blevet nedlagt af Ministeriet 2 Gange, Nota bene paa Papiret. — I Virkeligheden er det blevet liggende, men Brydning og Bryderier har der unægtelig været en Del af. Dersom de gamle Seminariebygninger kunde tale, hvad havde de saa ikke at sige! Nu er de gamle Vægge ramlede ned hele Vinteren igennem, og for Tiden ramler Tagstenene ned, saa at man maa bjerge sig med Livet i Hænderne om Hushjørnerne.

Men vi lader de døde Sten ligge og vender os til de levende

Mennesker, nemlig disse 18 Unge, som sidder her foran mig. Det er ogsaa for dem en Brydningstime, eller de vil maaske selv sige, at det *har været* Brydningstimer. Jeg vil imidlertid ikke tale om, hvad der har været, ikke engang om det nylig skete, om Eksamen. Jeg vil tale om det, der skal ske, om hvad I gaar ind til. Og der er det jo rigtigt, som Digteren siger, at det kan jeg ikke sige noget videre om; Spørgsmaalet herom maa I selv svare paa, eller rettere jeres Liv give Svaret paa: »Derpaa maa I Unge svare, det til Eder staar,« men jeg vil dog gøre et Par foreløbige Bemærkninger.

Mit Indtryk i det hele af Jonstrups Ungdom er det, at her er ikke Skumring, men Gry, med andre Ord de Unge her er ikke særlig belastet med Blaserthed eller dum Vigtighed paa den ene Side eller med Lummerhed og Tarvelighed paa den anden Side. Ja, det siger jeg ikke for at rose jer, for det var virkelig ikke godt andet. Derfor gjorde jeg, hvad jeg kunde, for at Jonstrup kunde blive vakt til Live igen efter det Kævestød, det fik sidste Aar. Jeg ser meget godt, at der kan udsættes meget paa Institutionen og paa os, der skal gøre Arbejdet. Og da ogsaa paa de Unge. Maaske der kunde være Grund til at spørge, om der ikke skulde spyttes lidt mere i Næverne og tages lidt bedre fat!

Men jeg vilde ikke blive ved med dette Arbejde, og jeg vilde ikke have holdt paa, at Jonstrup skulde blive liggende, hvor det har ligget i 125 Aar, om jeg ikke havde set, at det gamle Seminarium og Ungdommen passer godt til hinanden, og at det i det hele gælder for denne Ungdom og for os, som er med i dette Ungdomsarbejde, at vi gaar som mod en gryende Dag. Det er Glæden ved Ungdomsarbejdet.

I atten, som nu forlader Jonstrup, har ofte opmuntret mig; men nu er det altsaa jeres eget Svar, det kommer an paa, jeres eget Livs Svar, der skal afgøre, om vi kan vente Skumring eller Gry.

Jeres Liv her paa Seminariet i disse 4 Aar har især været en Kamp for Erhvervelsen af Kundskaber, hvis der da har været nogen Mening i jeres Tilværelse her. Men nu vil I komme ud i Kampe, der ikke bliver mindre haarde. Kampen for Brø-

det maaske, skønt vi vil haabe paa bedre Arbejdsvilkaar for jer end jeres Kammerater har haft i de senere Aar; men i hvert Fald Kampen for en Livsanskuelse, som I kan leve og dø paa, og saa naturligvis Kampen for at komme til at udrette noget godt, at finde og fylde jeres Plads.

Sejren i disse Kampe vinder kun de, der gaar redeligt til Værks. Jo ældre, man bliver, des mere utilfreds bliver man, naar man staar overfor det uægte, det uredelige. Des mere afgørende bliver det — langt mere afgørende end Kundskaber — om *Hjertet* er redeligt.

Det er et godt gammelt Ord dette: Redelighed. Der er formentlig dem, der vil synes, at det klinger bedre, f. Eks. mere moderne, at være kritisk. Jeg har sandelig heller ikke noget mod Kritik. Vel at mærke ret forstaaet, for saa er det i Virkeligheden ensbetydende med Redelighed.

Thi den Kritik, der ikke udspringer af Redelighed, er gold og selvretfærdig, fordi den ikke kender noget rigtig til at kritisere sig selv. Den er for alle Tider blevet spiddet af Jesu skarpe Ord: Hvi ser du Skæven i din Broders Øje, men Bjælken i dit eget bliver du ikke var?

Jeg vil da ønske for jer, at I aldrig maa blive færdige med at kritisere jer selv, og derfor ogsaa Dag for Dag blive mere og mere redelige overfor jer selv, jeres Gud og jeres Næste.

Næsten er for en Lærer jo først og fremmest Børnene, Forældrene og Medarbejderne. Og det er sikkert, at kun den, der er redelig, eller rettere stræber alvorligt derefter overfor de Smaa og de Store, vil komme til at øve en ordentlig Lærergerning. Og den er lige stor og smuk, selv om den øves ubemærket. Men den, der saadan for Alvor sætter sig som Maal at kæmpe for Redelighed og altid begynder med sig selv, han kan nok komme til at trænge til at høre det Ord: Om vort Hjerte fordømmer os, saa er Gud større end vort Hjerte og kender alting. Thi Sagen er jo den, at en Kritik, der kan bestaa Virkelighedens Prøve, findes ikke i Længden uden en Tro, der kan bære igennem Virkeligheden. Redelighed og Ydmyghed maa følges ad.

Det er for en Lærer vigtigt at kunne sine Sager, beherske sit Fag og bruge de rigtige Metoder. Men vigtigere end alt dette er det at være et dannet Menneske, og ved et dannet Menneske forstaar jeg et Menneske, dannet gennem Redelighed og Ydmyghed. Uden Redelighed og Ydmyghed er den saakaldte Dannelse blot en Karikatur af den virkelige, den ægte Hjertets Dannelse.«

Derpaa uddelte Forstanderen Eksamensbeviserne til de 18, der som den nye Uddannelsestids første Hold drog ud i Livet.

EFTERSKRIFT

Afdøde Fru Quiding var, som bekendt, en meget skarp Musikkritiker. Mangen En har rystet og bævet for hendes Dom, og det var en kold Straale, hun den 18. December 1934 i Bladet B. T. gav Skaarupseminaristerne i Anledning af deres Dagen før udførte Radiosang. Saa meget desto større var Glæden, da man den 19de samme Sted læste hendes Bedømmelse af Jonstruppernes Sangpræstation. Her er den: »Jonstrup Seminars Sangkor gav en Sangafdeling. Dirigent var Seminarie-elev Arthur Hermansen. Den unge Mand havde stor Ære af »sit Kor. Det sang distinkt og kønt. Den unge Dirigent har »sikkert Evner.«

FRA AUGUST 1935 TIL JUNI 1936

Efter Seminarie-Elev *Kenneth Johansen's* Oplysninger.

1935.

Efter en Sommerferie, der paa Grund af Byggeriet var forlænget til 27. August, mødte Seminariets Elever igen til Arbejdet. Enhver var spændt paa, hvordan det nye Seminarium vilde tage sig ud, og der var hos alle idel Glæde over de Forandringer, der var foretaget.

Det kammeratlige Samvær udenfor Undervisningstiderne forløb som de tidligere Aar med Øjetur, Frederiksdalstur, Musik-

prøve m. m. Seminarinefesten forløb godt selv om Damerne paa Grund af Regnvejr maatte afhentes i Hareskov i en Rutebil og derved gik Glip af Fodturen gennem Skoven forbi Ønskebøgen og Øjet.

Aarets Efteraarsfest var den største Begivenhed. Det skete nemlig, at man i Stedet for at opføre et Stykke af Holberg, Hostrup eller andre Klassikere, opførte en hjemmegjort Revue. Denne var forfattet til Lejligheden af Streg og Boilesen, og det lykkedes dem at hale en dundrende Succes i Land.

I Efteraaret holdtes der et Par Foredrag. Det ene af Seminarieforstander Byskov den 14. November. Emnet var: »Mодersmaalets Værdi«. Det paa en Gang muntre og belærende Foredrag belønnedes med stort Bifald. Den 12. December holdt Skoleinspektør Arvin Foredrag om gamle og nye Skoleformer og han gav os en overordentlig interessant Fremstilling, særlig af det nyeste paa Pædagogikens Omraade.

Efter den traditionelle Julefest sluttede Kalenderaaret.

1936.

Det nye Kalenderaar indleddes med et Foredrag. Dette blev holdt en Formiddag af Pastor Pedersen, Flensborg, og drejede sig om de vanskelige Forhold, Danske Syd for Grænsen har.

Den 3. Februar havde Seminariet Besøg af Seminarieforstander Georg Christensen fra Haderslev. Han holdt et yderst lærerigt Foredrag om vanskelige Børn.

Fastelavnsfesten blev holdt paa den sædvanlige Maade. Den 2den April aflagde 4de Klasse et Besøg paa en Københavnsk Kommuneskole (Skolen ved Skellet, Inspektør Kyrre), og her havde Klassen god Lejlighed til at se moderne Skoletanker ført ud i Livet.

1ste Klasse gjorde under Ledsagelse af Herr Hauch den 16. Mai en naturvidenskabelig Ekspursion til Stevns og Faxe og havde stort Udbytte heraf.

Paa Fiskebæk Hotel blev der den 20. Juni afholdt en Fest for Seminariets Inspektør, Rudolph Benzon, fordi han 1936

havde været ansat ved Seminariet i 40 Aar. Der var foruden Forstanderen og Lærerne mødt mange gamle Jonstrupper, og de nuværende Elever repræsenteredes ved 2 Mand.

For 2denKlasses Vedkommende sluttede Skoleaaret med et Lejrskolekursus i Kongsøre Skov under Ledelse af vore Lærere Lindberg og Hauch. Et saadant Kursus er før afholdt, og de Klasser, der har deltaget deri, holder det for noget af det allerbedste, de i deres Seminarieaar har oplevet.

Aaret havde 24 Dimittender. I sin Afskedstale til dem indprentede Forstander, Dr. Arne Møller dem Betydningen af at *være* ung og *holde sig* ung. Ministeriets Skolekonsulent Kaalund-Jørgensen holdt derefter en kraftig og manende Tale:

Der er et engelsk Ordsprog, som lyder saaledes: »Stick to your bush«. Det er hentet fra en lille Fortælling om en Flok Børn, der er ude at plukke Bær. Nogle styrter sig snart over en Busk, snart over en anden, flakker altsaa fra Busk til Busk for at finde den, der har de tætteste Klaser. Andre tager Plads ved en af Buskene og bliver der, til den er tømt. Det er de sidste, der faar de fleste Bær.

Moralen er, at man skal holde sig til det Arbejde, man nu een Gang bliver placeret ved. Mange af de unge Lærere, der nu spredes ud over Landet, kommer ud for den samme Prøve. Det er tit et Tilfælde, hvilken Plads man faar. Det kan være ved en afsides liggende Vinterskole, — det kan være en beskeden Vikarstilling ved en større Bys Skolevæsen, hvor man forsvinder i Mængden, eller det kan være ved en Ungdomsskole, ringe lønnet og uden videre Hjælpemidler. Man er da fristet til som Børnene at spejde til alle Sider efter en bedre Stilling. Man kan faa Følelsen af at være isoleret eller anbragt paa det aller usleste Sted, mens de store Chancer er gaaet en forbi.

Da gælder det at huske Ordet: Stick to your bush. Sejren skal vindes, hvor man staar. Opgaven maa tages op og føres igennem, hvor ringe den end er. Det er kun de heldigt løste Opgaver, der fører til nye Arbejder, nye Sejre.

En stor Skikkelse fra Historien kan ogsaa her tjene som

lysende Eksempel: *Leonora Christine*. Hun fik den Skæbne at blive sat paa den usleste af alle Pladser, saa isoleret, man kan tænke sig, saa fattig paa Opgaver som ingen anden. Og dog fandt hun et Værk at udføre. Hun tog Opgaven op, hvor hun var sat, og fik noget ud af Livet under de fattigste Kaar; og hun vandt Sejren, den Sejr, der førte hende fra det fattige Fængsel til en lysende Plads i Historien og Litteraturen, hvor hendes »Jammersminde« er os »et Styrkens Underværk«.

Det skal være mit Ønske, at Dimittenderne i det smaa kan gøre hende efter, hvad hun udrettede i det store. Johs. V. Jensen har tegnet hende i denne Situation med de smukke Linjer:

Med Sorrig jeg mig lagde,
af Graad var salt min Mund.
Jeg til mig selver sagde:
du ser ej Morgenstund.
Men da du slagen faldt,
da nøgen og alene
du sad paa Jordens Stene,
gav Skaberen dig alt.

— — —
Ak kunde vi os væbne
i Danmark med din Skæbne
vi, som har Haabet tabt.

Til Lykke med Deres Eksamen! Lykke til, at De hver paa sin Plads maa have Styrke til at tage Opgaven op, stor eller ringe, uden at svigte, med fast Tro paa, at Vejen til nye Sejre fører gennem et trofast Virke paa den Plads, hvor Skæbnen sætter os.*)

*) Skolekonsulentens Tale er gengivet efter Talerens Manuskript, som jeg har udbedt mig.
R. C. Mortensen.

INDVIELSESFESTEN

DEN 7. NOVEMBER 1936

EFTER SEMINARIETS OMBYGNING

LOVEN af 15. April 1930 bestemte, at Seminarieundervisningen, der hidindtil var baseret paa en treaarig Uddannelse, for Fremtiden skal afpasses efter en fireaarig. Denne Omstændighed nødvendiggjorde en omfattende Ændring af Seminariets Bygninger, og det var derfor ganske naturligt, at man i 1936, da Seminariet var saa at sige bleven skabt om, afholdt en Indvielsesfest. Den 7de November klædte Jonstrup sig da i Festdragt, og Klokkeren 10 samledes omkring ved halvandet Hundrede Mennesker i Musiksalen. Blandt dem, der, foruden Lærerne og Eleverne, var tilstede, saa man Undervisningsminister Jørgensen, Departementschef Barfod, Kontorchef Hegermann-Lindenchrone, Folkethingsmand J. Smørum, Bygningsinspektør Magdahl-Nielsen med Byggeudvalget, Arkitekter, Ingeniører og Haandværkere. Desuden Repræsentanter fra Sogneraadet, Skolekommissionen, Danmarks Lærerforening og Jonstrupsamfundet. Særlig bemærkelsesværdigt var det, at ikke alene Sjællands Biskop, Fuglsang Damgaard, men tillige Islands Biskop Jon Helgason og den Færøske Provst Dahl var tilstede.

Forstanderen, Dr. *Arne Møller* bød Forsamlingen Velkommen, og derpaa sang man »Alt, hvad som Fuglevinger fik«*), hvorefter Departementschef *Barfod* i sin Egenskab af Byggeudvalgets Formand gjorde Rede for Gangen i Ombygning-

*) Det fortjener at bemærkes, at paa denne Festdag fandt den egentlige Indvielse af Seminariets nye, fortræffelige Orgel Sted.

arbejderne. I Aaret 1930 havde man betegnet Jonstrups Bygninger som de sløjeste blandt Statsseminariernes, og to Gange havde man i Folkethinget vedtaget at nedlægge Jonstrup, men alligevel bestaar det endnu, ja ved de betydelige Ofre, Staten har ydet, har man opnaaet at faa tilfredsstillende Bygningsforhold, ja enkelte Lokaler er endog bedre end noget andet Sted*). Man kunde ikke, imens Ombygningen stod paa, standse Undervisningen, men maatte fortsætte den, saa der var stillet store Krav til adskillige personlige Forhold, men overalt havde man mødt gensidig Forstaaelse, saa at hverken Bygningsarbejdet eller Undervisningen tog Skade. Tak til Alle, som saaledes har bidraget til et lykkeligt Udfald. Alle gode Ønsker om, at der maa oprinde en rig Blomstringstid for Jonstrup!

Undervisningsminister *Jørgen Jørgensen* ønskede Lærere og Elever til Lykke med de nye moderne og festlige Rammer for det daglige Arbejde og udtalte — ikke mindst henvendt til de unge Elever — Ønsket om, at dette Arbejde ogsaa under de nye Former maatte kendes som en Dygtiggørelse af den Ungdom, der fra dette Sted skulde gaa ud for at virke i den danske Folkeskole nu, da der mere end nogensinde stilledes store Krav til denne.

Elevernes Sangkor udførte derefter med Seminarielærer Boesen som Dirigent en Kantate, forfattet af Seminariets Inspektør Rudolph Benzon til den ved denne Leilighed noget ændrede Musik, som Carl Mortensen i 1890 skrev til Hundredaarsjubilatet, hvortil Hans Rasmussen forfattede Cantaten.

Cantaten fra 1890 var i 4 Afdelinger for Mandskor, Solo og Klaver. Seminarielærer Boesen har udeladt 4de Sats og flyttet 3die Sats frem som Nummer 2 saaledes, at den oprindelige 2den Sats blev til Slutningssatsen. Endvidere har han ud af Partituret skrevet 4 Strygestemmer samt arrangeret nogle Forspil og Efterspil for Strygerne og Klaveret. At Kantaten saaledes blev forkortet bevirkede, at den kunde udføres ikke i to Afsnit men i eet.

*) Fremhæves bør saaledes Bibliotheket.

Kor.

»Dybt hælder Aaret i sin Gang«,
og ude falmer Lunden,
men inde vi med Tak og Sang
vil mindes Sommerstunden,

den Sommerstund, da Solen fandt
sin Vei til Borgens Skygge,
og alle dunkle Kroge svandt
for Lysets varme Hygge.

Den Sommerstund omskabte man
til høie lyse Sale
de gamle Rum, nu Borgen kan
om Renæssance tale.

Kor.

Aabent og frit ud mod Veien nu Skolen
hilser sin Ungdom Velkommen som Gæst.
Nu, da den Pladsen har fundet i Solen,
Arbeidet inde sig former som Fest.
Tag nu kun fat, hvor i Alvor forsøges,
skal det nok mærkes, at Kræfterne øges.

Solo.

Arbejdets Kunst har vi lært denne Sommer
ved at betragte hver Haandværkers Færd.
Først skal nedrives hver Mursten, der kommer
Planen paa tværs, og som intet er værd.
Prøv i dit Sind at nedbryde hver Skranke,
som er en Hindring for skabende Tanke!

Tømrer og Murer med Bjælker og Stene,
Maler med Farver — det gik i en Fart.
Bygmestren samlede de enkelte Grene,
Helhedens Skønhed fremtrylledes snart.
Prøv i dit Sind af dets splittede Dele
om du kan bygge et fasttømret Hele!

Kor.

Aabent og frit ligger Borgen i Solen,
byder Velkommen hver eneste Gæst.
Dannebrog vajer fra Taget paa Skolen,
under det Mærke vi samles til Fest,
Mærket, der maner: Vort Virke skal være
Gud og vor Konge og Landet til Ære!

Kor.

Din Fortid lever i Mindernes Bog:
et talende Sprog,
paa guldene Blade nedskrevet,
om Slægter, der virked til Efterslægts Gavn.
Navn efter Navn
til Ære for Borgen er blevet.

Du æres og bæres i festlig Tone frem,
vort ældgamle Hjem!
Du leder, bereder vor Aand
uden Baand.
Vi ved forenede Kræfter
vil hædre dit Navn, vil følge dit Bud.
Mægtige Gud!
Bær os i Tiden herefter!

Kantatens Soloparti udførtes af Lærer Joen Hans Jakob Salomon *Højgaard*, dimitteret 1929.

Forstander, Dr. phil. *Arne Møller* udtalte sin Glæde over det Resultat, der var kommen ud af Ombygningsarbejderne, og takkede Rigsdagen, Ministeriet, Byggeudvalget, Arkitekten og Haandværkerne, — de har lagt Jonstrup aabent ud mod Omverdenen, og dette er symbolsk for den nye Ordning i det Hele taget: Jonstrup er i den senere Tid kommen Hovedstaden og dens kulturelle Goder nærmere, og derved er der givet Seminariet en større Mulighed for rig Udvikling. Den ydre Ombygning er jo imidlertid ikke tilstrækkelig: Der maa ogsaa *inde* i

os ske en Ombygning, og dennes Natur udtrykkes bedst i dette skønne Vers:

Lær mig, Nattens Stjerne,
at lyde fast og gerne;
ei at vige fra den Vei,
Himlens Gud tilmaalte mig —
Lær mig, Nattens Stjerne.

Efter denne Tale sang man »Den signede Dag«, og derpaa spredtes Fstedeltagerne over hele Seminariet for at tage Alt i Øiesyn. Det kunde være interessant nok for Fremmede, men paa Ingen kunde det i den Grad gøre Indtryk som paa gamle Dimittender. Et og Andet maatte stemme dem til Vemod som for Exempel naar det, som engang var den Besøgendes »Kneipe« nu var en ikke paaviselig Del af et stort Lokales Luftrum; her og der kunde maaske svage Spor af en fjernet Kakkellovnsplade sammenholdt med Afstanden mellem to Vinduer veilede En med Hensyn til at finde sig tilrette, men andre Steder stod man ganske uforstaaende — der var Adskilligt at disputere om. Nogle Lokaler, ja hele Huse var væk, andre Vægge, andre Vinduer var kommet i Stedet og saaledes videre. Men havde man været hele Touren rundt, maatte man faa sig til at tilgive alle Ændringerne, ja, man maatte erklære, at det var En en Fornøielse at se den fortrinlige Omlægning af Klasseværelserne, de imponerende Faglokaler, de gode Elevværelser, Kaffekøkkenet, de udmærkede sanitære Anlæg, den smukke Dagligstue, Bibliotheket og saaledes videre. Det kan egentlig ikke beskrives — det maa sees.

Da man havde været Touren rundt, samledes man i Gymnastiksalen ved det festlige Frokostbord.

Forstanderen, der i Dagens Anledning var bleven Ridder, udtalte sin Glæde over at se de mange Gæster og ikke mindst de to norrøne Venner af Jonstrup, nemlig Islands Bisp og Færøernes Provst.

Minister *Jørgensen* bragte Byggeudvalget og Haandværkerne en varm Tak for deres Arbeide og udbragte en Skaal for det nye Jonstrup.

Inspektør *Benzon* erklærede, at Ombygningsarbeidet og dets Resultat var bleven som et virkeliggjort Eventyr, og han talte indtrængende om de smukke Baand, det Frimurerskab, der forener de gamle og de nye Elever. Han udbragte et Leve for disse sidstnævnte.

Dr. Møllers Forgænger, Forstander *Bredstrup* fremsatte i skæmtsomme Ord og med det kendte Fatter-Lune sin Lykønskning til Seminariet og fremdrog Momenter fra den første Jonstrupudvidelse, den, der fandt Sted 1809, dvælede ved de gamle Traditioner og udtalte det Ønske, at den bedste af dem, de friske, ublaserede unge Mennesker, fremdeles maa være at finde paa Borgen.

Professor *N. A. Larsen* talte paa sin lune Maade om de forskellige betydende Mænd, der er udgaaede fra Jonstrup. En mærkelig Kraft knytter den Dag idag alle Jonstrupperaargangene sammen.

Biskop *Fuglsang-Damgaard* mindede om den nedarvede Forbindelse mellem Jonstrup og Sjællands (nu Københavns) Biskop og ønskede, at der altid maatte forblive et Baand mellem Læreruddannelsen og Kirken. Gid Jonstrup altid maa kunne uddanne Lærere med kærlig Myndighed og myndig Kærlighed.

Biskop *Helgason* nævnede Jonstrup som det danske Seminarium, der har haft særlig Betydning for Islands Skolevæsen og tog Anledning til i smukke og hjertelige Ord at hyde Sambandslandet Danmark.

Provst *Dahl* pegede paa den gamle og jævnlig fornyede Forbindelse mellem Jonstrup og Færøerne og mindede om Jonstrupelevers Besøg i Sommer paa Færøerne under Doctor Møllers Ledelse.

Departementschef *Barfod* talte smukt for Dr. Arne Møller og fremhævede, at naar Doctoren har faaet Ridderkorset nu, er det, fordi han har baaret Dagens Byrde og Hede.

Undervisningsminister *Jørgensen* talte for Norden og for Island.

Førstelærer *K. A. Christensen*, Karise, bragte Seminariet en Hilsen og Lykønskning fra Danmarks Lærerforening.

Førstelærer *Jørgen Hegelund* (Ulstrup), Formand i Jonstrupsamfundet, gav Udtryk for de Tanker og Følelser, der maatte fylde gamle Jonstrupperne. Ud over det hele Land forkynder denne Dag et Jonstrupsk: Vi *var* her, vi *er* her — og her *bliver* vi. Han udtalte paa Jonstrupsamfundets og alle gamle Jonstrupperes Vegne Ønsket om, at kommende Jonstrup-Generatióner maa faa lige saa rige og uforglemmelige Minder som dem, der fremstod hos Elever fra de gamle Dage, da Livet blev levet indenfor mere beskedne Rammer! — og derefter brød Forsamlingen ud i »Og hør, du gamle, gamle Borger«, der blev sunget med stor Kraft.

Endnu havde Seminarielærerne *Hauch* og *Kejser* Ordet, ligelædes talte Repræsentanter for de lokale Myndigheder og flere Andre.

Om Aftenen samledes man atter i Gymnastiksalen, hvor der blev serveret Smørrebrød. Her talte Departementschefen, Forstanderen, Inspektør Benzón, Seminarielærer Johansen og et Par Elever. Derefter var der Dans. Departementschefen og Forstanderens Frue aabnede Ballet. Der herskede den rigtige gamle jonstrupske Balstemning, og Dansen gik til Klokken 2.

LUNDDAHL'S BEGRAVELSE

DET var med underlige Følelser, jeg sidste Aar satte mig til Skrivebordet for at fortælle Jonstrupbogen lidt om den Fest, der blev afholdt for Lunddahl. Trods Glæden og Feststemningen var Vemoden til Stede som en uindbuden Gæst. Det var en gammel Mand, der blev fejret, en dødsmerket Mand— men en Mand, der saa Døden i Øjnene uden at blinke. Og nu er Lunddahl død; hans Liv og hans Gerning er nu blevet Historie.

Sine sidste Aar tilbragte Lunddahl i Frøknerne Aarvigs Sygepensionat i Frederiksberg Allé. Kræfterne svandt, men ikke Modet. Om hans Tapperhed vidner blandt andet hans Udtalelse, da Frøken Aarvig en Dag spurgte ham: »Er De nu ikke træt, Hr. Lunddahl?« Han svarede: »Nej, jeg er det ikke, men jeg føler, at jeg snart kan *blive* det.«

Skærtorsdag og Langfredag 1936 var Lunddahl paa Besøg hos nærstaaende Slægt og Venner. Begge Dage var han ved Hjemkomsten meget træt og svag, men trods dette gik han i Kirke Paaskedag, Lørdagen efter Paaske, altsaa den 18. April, fik han sit Banesaar: Undervejs til Frederiksberg Kommunebibliotek faldt han og beskadigede Hoften. Han blev kørt til Frederiksberg Hospital, hvor han efter nogle Dages Forløb kom saa meget til Kræfter, at det var Mening, han skulde hjem. Men det har aabenbart kun været en sidste Opblussen; Kræfterne forlod ham igen, og Frøken Aarvig blev underrettet om, at han ikke kunde flyttes. Efter fjorten Dages Sygeleje døde han stille og roligt Lørdagen den 2den Mai.

Store Bededag den 8. Maj blev Eggert Christopher Tryde Lunddahl begravet fra Kapellet paa Solbjerg Kirkegaard. Pa-

stor *Lange* ved Frederiksberg Kirke talte ud fra Ordet: Forfærdes ikke; i min Faders Hus er der mange Boliger. — Vi trænger alle til, at Døden gør os saa stille, at vi tænker lige saa store Tanker om Evigheden som om Jordelivet, om Gud som om Mennesket.

Hvad Paulus skriver i det første Brev til Timotheus: De Ældste, som er gode Forstandere, skal man vise dobbelt Ære, mest dem, som arbejder med Tale og Undervisning« gælder baade Menighedsarbejdere og Lærere.

Gud ske Lov, at der er nogen, der sørger ved et Dødsfald. Hvor der er Kærlighed, er der ogsaa Sorg. En gammel Mand kan maaske undværes. Men han kan ikke erstattes.

Der er Forskel paa at bære En til Graven og saa ikke have mere at sige om ham, og En, om hvem vi kan sige, at han har Troen paa, at i Faderhuset er der mange Boliger. Vi kan ikke forlige os med Tanken om, at det at ligge i Kisten er det sidste, for vor Kærlighed lever jo stadig.

Der var mødt mange for at følge Lunddahl til Jorden, deriblandt hans Broder, Amtslæge Lunddahl med Søn og Datter, Botanikeren, Professor Kolderup-Rosenvinge, Læge L. Djørup, Bankkasserer Sigismund Bie, Sygepleierske Frøken A. L. Bie, Ingeniør Udsen med Frue, Frøknerne Sophie og Marie Aarvig, Konservator Manniche og en Mængde Skolefolk, blandt hvilke Størsteparten naturligvis var Jonstruppere, Seminarielærerne Johansen og Benzons med deres Hustruer, Seminarielærer Steensen, ogsaa Forstander Bredstrup fra Lunddahls Funktionstid og mange gamle Dimittender.

Mon ikke alle følte, at ikke alene en gammel Mands Liv, men ogsaa et Kapitel af Jonstrups Historie var afsluttet?

H. C. Jensen.

NOGLE BEMÆRKNINGER OM REFORMATIONSFESTEN I 1836

DEN 30. Marts 1836 underskrev Frederik den Sjette en »Anordning om en Jubelfests Holdelse i Aaret 1836 til Erindring om Reformationens Indførelse i Danmark.« Den bestaar af en Indledning og 11 Paragraffer. I Indledningen gør Kongen »vitterligt, at Vi med inderlig Tak mindes den faderlige Velgjerning, som det guddommelige Forsyn lod det danske Folk vederfares, da den nogle Aar tidligere begyndte store Kirkeforbedring for tre hundrede Aar siden blev fuldbragt i Vort Rige Danmark Vi ville derfor ogsaa, at den mærkelige Begivenhed, hvormed hiin Kirkeforbedring Aar efter Christi Fødsel 1536 den 30te October, ved Høiselig Kong Christian den 3dies gudsfrygtige og kloge Omsorg, under den høiere Viisdoms mægtige Beskyttelse blev grundfæstet i Vort Rige Danmark, skal, efter vore Forfædres Exempel, bringes Folket i levende Erindring Vi have derfor besluttet, at der i dette Aar skal holdes en Jubelfest, der skal begynde den 30te October og fortsættes de tvende følgende Dage.« Derefter gives der udførlig Anvisning til »Festens Holdelse«:

Søndagen forud for den 30. Oktober skal der fra alle Prædikestole i hele Landet gøres opmærksom paa Festen, og naar Høimessetjenesten er forbi, skal »tvende Herolder i deres Heroldsdragt paa alle offentlige Pladse i Vor Kongelige Residentsstad Kjøbenhavn, under Paukers og Trompeters Lyd, kundgjøre Vor Villie om Festens Høitideligholdelse og Dagene, som dertil ere bestemte. Den 29. Oktober skal alle Landets Kirkeklokker ringe om Eftermiddagen fra Klokken 5 til 6, og i Kjøbenhavn skal der umiddelbart derefter fra Frue Kirkes Taarn

paa Basuner blæses »nogle høitidelige Psalme-Melodier«; i Købstæderne skal saadanne Melodier udføres fra Hovedkirken. Denne Musik gentages den 30. og 31. October.

Paragraf 3 gengiver vi i dens Helhed: »Ved Solens Opgang »den 30te October skal i Vor Kongelige Residentsstad Kjøbenhavn, og i alle Fæstninger Festens Indtrædelse forkyndes ved »Kanonernes Løsning 3 Gange Volden rundt.« I de følgende Paragraffer gives der udførlig Besked om, hvorledes Gudstjenesten den 30. October skal ordnes i København, i Købstæderne og paa Landet. Kongen selv og hans »kongelige Huus« bivaaner Høimesses-tjenesten i Frue Kirke. Paa Landet holdes Gudstjeneste til sædvanlig Tid. Der skal prædikkes over de i Anordningen foreskrevne Texter, og i alle Landets Kirker synges efter Gudstjenesten »O store Gud, vi love Dig«, som hvor det kan skee, ledsages af Basuner. Alle Kirker skal prydes, som de kan det bedst, og de skal foranstalte saadan Musik, som de efter deres Evne kan fremskaffe. Bisperne skal prædike »hver i sin Kathedral, Dom- eller Hovedkirke«.

Den 31. Oktober holdes ingen Gudstjeneste, men ved Universitetet, paa Sorøe Academie og i samtlige lærde Skoler skal der holdes store Festligheder, og Talerne skal, saavel som de forud udsendte Programmer, være affattede paa det danske Sprog.

»I Landsbyeskolerne skal en Underretning om den danske »Kirkes Reformation, som Vi ville foranstalte trykt og uddelt, »forelæses om Formiddagen af Skolelæreren. Børnene af »derste Classe skulle ikke derved være tilstede, men der gives »de Ældre af Districtets Indvaanere Adgang til at overvære »denne Forelæsning, forsaavidt Rummet tillader.«

Festens 3die Dag, Tirsdagen den 1ste November skal høitideligholdes i alle Kirker. Der gives udførlig Besked om, hvad der skal prædikkes over, og formaner til at bruge al den Musik, der kan fremskaffes.

Ingen offentlig Forlystelse maa tillades paa nogen af de tre Festdage eller Aftenen forud for den første af dem, og paa første og sidste Festdag skal alle Arbeidssysler hvile. Illumination maa ikke finde Sted paa nogen af Dagene.

Ved Solnedgang den 1ste November forkyndes det ved Kantonorden paa samme Maade som ved Festens Begyndelse, at nu er den til Ende.

Endelig: Den 6. November, Søndagen efter Festen, holdes der Gudstjeneste paa en noget anden Maade end ellers, hvilket nærmere forklares.

Læg Mærke til alt dette, — der er mere, men det her anførte er tilstrækkeligt som Grundlag for en Forstaaelse af, at der med stor Omhu blev givet Fest-Regler til Universitetet, Latinskolerne, samtlige Folkeskoler og samtlige Menigheder i det ganske Danmark; hvorimod Seminarierne var aldeles glemte! Forstaa det, Hvo der kan!

Det faldt i hvert Fald Sognepræst N. Sidenius, Lyngby Seminariums Forstander, for Brystet. Han mente, at Seminarierne kom til at iudtage en aldeles uholdbar Stilling, naar alle Oplandets Skoler holdt Fest og Seminarierne forholdt sig passive, og han besluttede derfor at raade Bod paa den Mangel, den kongelige Anordning uimodsigeligt led af. Dog vilde han ikke optræde paa de andre Seminariers Vegne men, ganske naturligt, holde sig til sit eget. Den 12. August afsendte han saa et langt Andragende til Cancelliet. Han overholdt absolut Høflighedens Regler, men gav egentlig mindst to Gange den kongelige Anordning en Skose, nemlig dær, hvor han udtalte, at det var »hensigtsmæssigt og passende« om man havde husket paa Seminarierne, og dær, hvor han gør gældende, at »Seminarieret i det mindste staar i en lige saa nøie og almindelig »Forbindelse med Kirken som de lærde Skoler«.

Andragendet fylder tre af Arkets Foliosider; vi vil ikke her præsentere dem i deres Helhed, men Begyndelsen kan det være ganske interessant at læse. Den lyder saaledes:

»Til Det høi Kongelige Danske Cancellie!

»I Anledning af Hans Kongelige Majestæts allernaadigste
»Anordning af 30te Martii d. A. angaaende en Jubelfests
»Holdelse til Erindring om Reformationens Indførelse i Dan-
»mark giver jeg mig den underdanige Frihed at andrage for
»det høie Kongelige Danske Cancellie, om det ikke maatte
»ansees hensigtsmæssigt og passende, at der, i Analogie med
»hvad der i benævnte Anordnings § 5 er befalet med Hensyn
»til Festens Høitideligholdelse ved de lærde Skoler, paa Festens
»2den Dag, Mandagen 31te October d. A. ved det mig aller-
»naadigst betroede Kongelige Skolelærer-Seminarium her i
»Lyngbye foranstaltes en til Festens Hensigt svarende og med
»Stiftelsens Natur overensstemmende Høitidelighed.

»I hvilken Henseende jeg lige underdanig vover at foreslaae
»følgende:«

Forstanderen fremsætter derefter 10 Punkter, hvis Hovedindhold er, at Seminariet beder om Tilladelse til i Kirken (Seminariets Lokaleforhold tillader ikke, at Festen afholdes paa Seminariet), at afholde en Fest, hvortil der aabnes Adgang for alle Beboere af Lyngby og Albøge Sogne og for Skolebørnene fra ældste Klasse i samtlige Pastoratets fire Skoler, ledsagede af deres Lærere.

§ 8. »Saasnat der ringes sammen til Kirketjenesten, begiver
»hver Skolelærer med sin Ungdom, Seminariets Elever og
»Lærere, Geistligheden og de andre Indbudne sig i høitidelig
»Procession til Kirken.«

§ 10. »Alle de i Anledning af denne Høitidelighed medgaa-
»ende Omkostninger, saasom til Kathetres Opreisning i Kirken,
»og dennes og Seminariets Prydelse, til Trykning af Kantate
»og Choraler, samt til de indbudne Fremmedes Beværtning,
»hvilket paa Landet ikke kan undgaaes, udredes ikke af Semi-
»nariifondet, men det vil være mig en Fornøielse i denne fest-
»lige Anledning selv at bekoste disse.«

Den 10. September afgik Cancelliets Svar. Det bifaldt samtlige Forslag med Undtagelse af det, der gik ud paa at lade Pastoratets Skoler give Møde ved Festen. At der i den Henseende nødvendigvis maatte gives et Afslag, kunde, skulde man synes, Forstanderen have sagt sig selv, thi hans Ønske stred jo her aldeles imod en af de i Anordningen givne Befalinger, nemlig at hver Landsbylærer skulde arrangere en Høitidelighed i sin Skole og ved den Leilighed oplæse, hvad Kongen havde ladet udarbejde netop til dette Brug. At foreslaa *Tillæg* til Anordningen, saaledes som det blev gjort i de andre Paragraffer, det kunde naturligvis lade sig høre, men at foreslaa *Ændringer*, — *det* maatte være at gaa for vidt! Cancelliet var selvfølgelig ude af Stand til at svare Andet end, at »det i denne Henseende forbliver ved den nævnte Anordnings Bestemmelser.«

Da Cancelliet nu havde tilladt Lyngby at afholde Reformationstest, mente det selvfølgelig, at ogsaa de andre Kongelige Seminarier skulde have Besked om at afholde en Fest, og samme Dag, der blev sendt Svar til Lyngby, afsendtes der til de tre andre Seminarier, altsaa Jonstrup, Skaarup og Snedsted, en Meddelelse om, at man, foranlediget ved det fra Lyngby indsendte Andragende, vilde »overlade til Dem, hvorledes den omhandlede Fest kan . . . passende høitideligholdes ved det Dem anbetroede Seminarium, dog saaledes, »at Seminariifondet ingen Bekostning derved paaføres«. Af denne Slutningsbemærkning ser man, at Forstander Sidenius's flotte Tilbud om selv at betale, hvad Festen vilde koste, var falden i god Jord og bar en Frugt (om man vil udtrykke sig saaledes), der kom ogsaa de andre Seminarier til Gode (om man saa maatte sige)!

Hvad Jonstrup angaar, da vides det, at Forstander Wegener (han var iøvrigt Consistorialraad) vilde have afholdt en Fest, uagtet den kongelige Anordning ikke havde tænkt paa Seminarierne og selvom Cancelliet ikke havde meddelt ham Noget om, at Jonstrup kunde feste, og Cancelliets Meddelelse ændrede derfor slet ikke den Plan, han forud havde lagt.

Landsfestens Begyndelse, Søndag den 30. Oktober, tog sig

for Jonstrups Vedkommende ganske stilfærdig ud: Man beredte sig blot Allemand til at deltage i Sognekirkens, Kirkeværløses, Gudstjeneste og til i Forbindelse med denne at lade Seminaristernes Sangkor afsynge en til Dagen skreven Kantate, der ledsagedes af Seminarielærer Rasmus Andersens Orgelspil.

Mandag den 31. Oktober holdt Forstander Wegener for samtlige Elever et Foredrag, der bestod af to Dele:

Først gav han en Udvikling af Luthers Betydning for Almueundervisningen, og derefter behandlede han Spørgsmaalet om »hvad der hidtil i vort Fædreland er *virket for*, og hvad »der som Følge heraf medrette bør *fordres af* Dem, der dannes til og ansættes som Lærere i vore Landalmueskoler«.

Høitideligheden afsluttedes med Fællesbøn for »Kongen, Fædrelandet og denne Stiftelses Foresatte«.

Tirsdag den 1. November var der i Henhold til den kongelige Anordning atter Gudstjeneste i Sognekirken, og Seminariet deltog deri paa samme Maade som om Søndagen, idet samtlige Elever og Lærere var tilstede og Sangkoret atter sang en Kantate, som Rasmus Andersen forud omhyggeligt havde indøvet med Koret.

I Anledning af Jubilæet blev Forstander Ernst Wegener og Gymnastiklærer Vilhelm Johansen Gehl dekorerede den 28de Oktober, altsaa umiddelbart før Festlighedernes Begyndelse. Forstanderen blev Ridder af Dannebrog og Gehl blev Dannebrogsmænd. At han gik forud for Andenlærer Jens Jensen (der senere blev Forstander) og Tredielærer Rasmus Andersen, kom af, at han havde langt større Anciennitet: Han havde været ansat ved Seminariet lige siden 1809. Iøvrigt var han tillige Skolelærer i Maaløv. Den femte af Jonstrups daværende Lærere var Ole Jacob Gebauer, der havde Havebrugsundervisningen under sig. Han var tillige Skolelærer i Stenløse.

R. C. Mortensen.

V. A. V. Driebein

Viggo Andreas Vilhelm Driebein blev født i København Torsdag den 27. Juli 1820. Student fra Borgerdydskolen paa Christianshavn 1839. Theologisk Kandidat 1849. Fra 1848 Lærer ved von Westens Institut. Fra 1864 til Slutningen af 1868 Forstander for Ranum Seminarium og tillige Sognepræst til Bjørnsholm og Malle. Derefter Forstander for Jonstrup Seminarium til sin Død Fredag den 25. Oktober 1878. Ovenstaaende Billede er lavet efter et Fotografi, der er taget kort efter den 1. Oktober 1877.

V. A. V. DRIEBEIN

Af R. C. Mortensen.

I.

VIGGO DRIEBEIN bevarede gennem sit hele Liv en stor Respekt for sine Forældre, og det har en vis Interesse at faa Noget at vide om *deres* Liv, før man hører om *hans*.

Faderen, Johan Vilhelm Driebein født 1789 i fattige Kaar, havde tyske Forældre og tilhørte selv en Tidlang den tyske Menighed i København. Han lærte Murerhaandværket, begyndte i smaa Kaar men endte som en særdeles velhavende Mand, idet han efterhaanden blev Eier af flere solide Eiendomme i København. Han var et udpræget Villiesmenneske, en fast Karakter, hæderlig til Fingerspidserne og altid fremadhigende. Hans hele Liv var en Væxt mod det Bedre, — stadig fremad, stadig opad. I sin Ungdom og første Manddom var han opbrusende og heftig, kraftigt reagerende, naar han mødte Modstand, og det gjorde han som alle ærgerrige og fremadstræbende Mennesker ofte. Æren og den sociale Fremvæxt var Alt for ham, men da han var bundhæderlig, førte dette ham ikke paa Afveje, det bevirkede tvertimod, at han aandelig talt kom til at hæve sig over de fleste af sine Jævnlige. Han havde i sine Barneaar modtaget en yderst ringe Undervisning, men han forstod at erhverve sig Kundskaber og Indsigt i Mangt og Meget. Han var dels i den fattige Bydel, hvori han længe boede, og dels iblandt Haandværksskammeraterne Vidne til megen Daarligdom, ja Ryggeløshed, men han holdt sig fra Ung af udenfor alt Sligt. Hans Æresfølelse bød ham at hæve sig over dem, der levede et slet Levned. Man kunde synes, at han tænkte for meget paa den ydre Anseelse og navnlig paa at kæmpe sig ud af Fattigdommen og blive Eier af denne Verdens Gods, men man

maatte erkende, at det ikke *alene* var det Ydre, det kom ham an paa, og at han efterhaanden, som han blev velhavende, med stor Redebonhed hjalp Andre, hvor han kunde se, at Hjælpen kunde komme til Nogen, der virkelig fortjente at hjælpes. Han erklærede ofte, at hans Valgsprog var Jesu Ord:

V. A. V. Driebein

Alt, hvad I vil, at Menneskene skal gøre imod Jer, det skal I ogsaa gøre mod *dem*, og han indprentede sine Børn at leve efter dette Ord.

De kunde forresten ikke undgaa at se, at han ogsaa selv søgte at leve i Overensstemmelse med det. Det var iøvrigt med ham ganske som det i Regelen er med Folk, der sætter store Fordringer til egen Arbeidssomhed, Sparsommelighed og Hæderlighed: Han dømte strengt om Andre, meget strengt, ja ofte

altfor strengt, men med Aarene blev hans Domme mildere, han lærte bedre og bedre at forstaa menneskelig Svaghed og Ufuldkommenhed.

Han havde stor Ærbødighed for al Dygtighed, ogsaa for den, der laa udenfor og over hans Synskreds, men hvor han blev Vidne til, at den Dygtige vilde benytte sin Overlegenhed til at underkue den mindre dygtige, vakttes hans Harmes, og han skred ind, hvor han kunde. Hans Sympati laa altid hos Den, der havde Villie til moralsk og pekuniært at arbeide sig fremad, — naar Villien var der, saa maatte man, mente han, kunne bære over med, at det stod noget tilbage med Dygtigheden. Den, der ved egen Dygtighed kan arbeide sig frem, er lykkeligere end Den, der maa stole paa Andres Hjælp, og derfor er det nødvendigt at indprente Alle, navnlig de Fattige, Bevidsthed om Sparsommelighedens Værdi baade i materiel Henseende og i moralsk. Livet skal dog naturligvis ikke være lutter Sparen og Spinken og lutter Arbeide, tvertimod er et vist Maal af Nydelse baade tilladeligt og ønskeligt, men en Del af, hvad den store Mængde betragter som Nydelse, bør banlyses. Hertil regnede han først og fremmest, som noget aldeles unaturligt, Tobaksrygning, og han paavirkede af al sin Magt sine Sønner, hvad Brugen af Tobak angaar, og det med det forbausende Resultat, at de erklærede, at de aldrig vilde ryge. Et mærkeligt Vidnesbyrd om deres Kærlighed til og Respekt for ham er, at de alle Tre, Præsten, Guldsmeden og Lægen, holdt Løftet til deres Dødsdag. Lad dette være nævnet som Paradigma, naar Talen er om den store Indflydelse denne Mand havde paa sine Børn.

Født og opvoxet i Enevældens Tid og mens der blev talt og skrevet Meget om den franske Revolution kunde han, selv om hans Læsefærdighed i hans første Svendedage endnu var ringe, ikke undgaa at komme til at tænke over Statens Forhold til de borgerlige Erhverv, og han forbausede ofte sine Standsfæller ved sine Udtalelser om Nødvendigheden af, at Befolkningen fik Lov til at øve en vis Indflydelse paa Udstedelsen af Love og Anordninger. Kort før og efter den Tid, da hans ældste Søn, Viggo, blev født, var det at den forhenværende Præst og Adjunkt Doctor Dampe vakte Opsigt ved sine revolutionære

Ideer, men det stred mod Johan Driebeins moralske Følelse at ville, som Doctor Dampe*), appellere til Massernes *voldelige* Magtudfoldelse, han mente, at man ad fredelig Vei kunde ordne Forholdene, og han hilste derfor med stor Glæde den første Stænderforsamlings Sammentræden 1835 og med Begeistring Grundloven af 1849, men det maa tilføies, at han senere fandt, at »Folket« spændte Buen for haardt; han mente, at der vel tiltrængtes en Indflydelse fra Folkets Side, men at den var givet paa en saadan Maade, at der var aabnet en skæbnesvanger Udsigt til, at Talmængden kunde overvælde Kundskaben og Indsigten.

Han var af tysk Slægt. Men ingen ægte Dansker kan være mere dansk i Sindet, end han var. Han var 59 Aar, da Krigen med Tyskland i 1848 brød ud, saa om Soldatertjeneste var der for hans Vedkommende ikke Tale, men han fulgte denne Krig saavel som den i 1864 med stor Spænding. Sønnen Viggo Driebein sagde i den Tale han holdt ved Faderens Begravelse:

»Have vi ikke seet ham græde Glædestaarer ved Danmarks
»Seire? Have vi ikke seet ham bøiet til Jorden ved dets Neder-
»lag? Enhver, som kjendte ham, vil i Landets Trængselstid
»mangen Gang have fundet ham opløst i Smerte eller med
»Øiet funklende af Harme over den Uret, som tilføiedes os.«

Johan Driebein blev efterhaanden Indehaver af forskellige Eiendomme i Byen — Holmensgade, Møntergade, Sølvgade og endnu flere — og han var klog nok til ikke at indlade sig paa usikre Forretningsforhold, men han led nogle Gange store Pengetab ved at støtte Paarørende, for ved saadanne Leiligheder var jo Hjærtet med i Spillet. Det smukkeste Vidnesbyrd om hans Personlighed, hans Menneskeværd skal en fremmed Pen ikke skildre, det skal her bæres frem af de Ord, Viggo Driebein talte ved hans Kiste**):

»Skal jeg minde Eder og mig selv om, hvad han har været
»for os? Du, vor Moder, som hviler hjemme paa dit Sygeleie,

*) Dampe blev 1821 fængslet.

**) i Holmens Kirke Onsdagen den 1. April 1868.

»men hvis Tanker visselig dvæle her iblandt os, du har i det
»lange Liv, som du har henlevet ved hans Side, havt mange
»tunge Tider, Dage fulde af Møie og Bekymring; men hans
»Hjerte hængte dog ved dig, du har sikkerlig ofte erfaret, at
»han ikke kunde være dig foruden; jeg veed ogsaa, at du havde
»ham inderlig kjær; det Kys, som du trykkede paa den Afdødes
»Pande, sagde Mere, end hvad Ord kunne udtale.

»Og vi, hans Børn, og dertil regner jeg ogsaa dem, hvem
»han modtog som Døttre*), og af hvem han ogsaa oppebærer
»Døttres Kjærlighed — Enhver efter sin Eiendommelighed og
»sine Evner — kunne vi vel optælle eller maale hans Velgjer-
»ninger imod os? Jeg mener — sagde han engang — jeg me-
»ner, at jeg har gjort for mine Børn, hvad en stakkels Fader
»formaaer. Det blev sagt med en Blanding af Ydmyghed og
»Selvfølelse, og han havde Ret. Paa en Tid, da han endnu sad
»i knappe Kaar, og da saa godt som al hans Omgivelse kun
»var beskjæftiget med at tænke paa den blotte Nødtørft eller
»med at forøde Livet paa saa let en Maade som muligt, da
»sendte han med Afsavn paa sig selv og vor Moder, der trolig
»stod ham bi, sin ældste Søn**) til Studering; og siden, som
»hans Kaar bleve bedre, deelte han villig og i rigeligt Maal sin
»Eiendom med os; sparsom paa sig selv, var han rundelig, naar
»det gjaldt Noget, der kunde være os til Gavn eller Glæde. Thi
»hans bedste Glæde var det, naar det gik os vel; ja tilsidst le-
»vede han, der forud havde stillet saa mange og saa store
»Krav til Livet, næsten kun i sine Børn. Det syntes mig ofte,
»som om han var bleven et Barn af sine egne Børn; men i
»et Stykke vedblev han at være Fader fuldt og heelt: i Kjær-
»lighedens Styrke og i Formaning til, at vi skulle elske hver-
»andre. Mine kjære Søskende! vi ville ofte tale sammen om
»ham, om hans Kjærlighed til os; i denne Følelse af at være
»optagne i hans Hjerte, ville vi vide os forenede til Eet, og
»her ved hans Kiste ville vi love hverandre ikke at svinge det
»sidste Ønske, som vor Fader udtalte, at vi skulde holde sam-
»men i Kjærlighed, i Trofasthed og enes om at være til Støtte

*) Viggo Driebeins Kone og flere andre Paarørende.

**) Viggo Driebein selv.

»for vor Moder i hendes Alderdoms Dage, og for hverandre
»indbyrdes.

»Du vor himmelske Herre og Frelser, som saa mildelig irette-
»satte Martha, der gjorde sig Uro og Bekymring med mange
»Ting, ja som irettesatte hende saa mildeligt, fordi du vidste,
»at der i Dybden af hendes Sjæl gik en Understrøm, hvis Løb
»førte til Himlen, — du Herre, der talte saa mildeligt til den
»Skriftkloge, som havde aflagt det Vidnesbyrd; at der er een
»Gud og ingen foruden ham, hvem man skal elske af ganske
»Sjæl, af al Evne og Formue, og at man skal elske Næsten
»som sig selv, thi dette er Mere end alle Brændoffre og Slagt-
»offre, du, der talte saa mildt og sagde til ham: du er ikke
»langt borte fra Guds Rige — vi bede dig, antag dig i din uen-
»delige Barmhjertighed ogsaa denne arme Synder, siig det ogsaa
»til ham, der visselig ikke var stor i sine egne Tanker, men følte
»sig fattig og ringe iblandt Mennesker og følte sig som Intet
»ligeoverfor Gud, siig ogsaa til ham: du er ikke langt borte fra
»Guds Rige. Og som du gav ham, der stundom havde følt stor
»Ængstelse ved Tanken om Dødsøjeblikket, Naade til at gaa
»bort herfra uden Vildelse, uden haard Dødskamp, saa stille
»og blidt, idet han befalede sine Nærmeste i Guds Varetægt og
»opsendte en Bøn — om end i Skrøbelighed — for sin egen
»Sjæl, saa tage du nu det sidste Slør fra hans Øine og være
»ham en mild og naadig Dommer. Amen i Jesu Navn.«

Johan Driebein blev begravet paa Assistents Kirkegaard i den tyske Menigheds gamle Afdeling og i den murede Begravelsesplads, han selv havde ladet indrette for sin Stedfader, den fattige Skomagermester Johan Carl Fleischer (død 1811) og sin Moder Dorothea Louise født Schlicht, der var bleven gift med denne Skomager. (Hun døde 1832.) En af Viggo Driebeins allernærmeste Venner, Provst Bruun Juul Fog, den senere Biskop, henvendte ved Graven nogle faa Ord til Forsamlingen, foretog Jordpaakastelsen og bad derpaa Herrens Bøn. Det store Gravsted, som man fra 1869 at regne nu fik købt paa 100 Aar, kom senere efter Bestemmelsen til at huse ogsaa andre Familie-medlemmer, deriblandt Viggo Driebein og hans første Hustru.

Joh. Driebein var gift med Juliane Marie Teller, Datter af en fattig Skræddermester, der maatte opgive sit Haandværk for at blive ansat som Bud i Adressekontoret. Hun bar ganske de samme Navne som hendes to Aar yngre Søster, der døde i den spæde Alder. Hele sit Liv igennem havde hun et svagt Helbred,

Juliane Marie Teller

og dog naaede hun at blive 74 Aar gammel. Hun var i sin hele Færd et lysende Exempel paa Trofasthed og Hjemmeflid, og der var i Hjemmet Meget at gøre, idet man dær ikke alene sørgede for sine Egne men i høi Grad inddrog fattige Slægtninge under Hjemmets Vinger. I en lang Aarrække kneb det meget med Udkommet, men Ægtefællerne var enige om alligevel at støtte dem, det kunde nytte at støtte.

Mens Manden altid var fyldt med Planer om at hige fremad for gennem sit Arbejde udenfor Hjemmet bestandig at naa høiere

Stader, større Goder, stod hendes Hu til at være tilfreds efter Bibelens Forskrift: Nøies med, hvad I har. Mens *hans* Tanker og Planer strakte sig vidt ud, dvælede *hun* helst ved den nærmeste Kreds og ved de Sysler, som krævedes af den, de Pligter, som i snævrreste Forstand er Hjemmets. Uagtet hun ikke forstod sin Mands ivrige Fremadhigen og ikke sympathiserede med den, mente hun dog, at Manden er Kvindens Hoved, »som skrevet staar«, saa at hun blot havde at bøie sig og lade ham raade, og Børnene havde et levende Indtryk af, at Forældrene, uagtet de ikke havde for Skik at *tale* om deres Følelser, i høi Grad nærrede sand Kærlighed til og Agtelse for hinanden. Da Manden kastedes paa det sidste Sygeleie, blev det langt og meget drøit; men uagtet hun følte sig meget svag og skrøbelig, var hun utrættelig i at passe og pleie ham. Kun i tre Maaneder overlevede hun ham. Han døde den 25. Marts 1868 og hun den 26. Juni.

Ogsaa ved hendes Begravelse talte Viggo Driebein og Husets Ven, Provst Fog. Begge dvælede de ved hendes trofaste, opofrende Sind, hendes Værdi for Hjemmet og for de Slægtninge, som søgte Ly dær.

Karakteristisk baade for hende og for Sønnen er disse Ord:

»Hun, som hele sit Liv igjennem havde et skrøbeligt Legeme
 »at bære paa, hun kunde dog i al sin Svaghed færdes om ham
 »og sysle med *ham* i *hans* sidste Leveaar. Gud opretholdt hende
 »og gav hende Naade til at være en Støtte for sin Husbond i
 »*hans* Svagheds Dage; jeg troer, at dette har hørt med til Guds
 »opdragende Førelser med disse To: han, den Stærke, skulde
 »blive svagere end den Svage, fordi han skulde lære, at under
 »Guds Haand bliver Menneskets Styrke til Svaghed, og deres
 »Svaghed til Styrke — og hun, ja hun skulde endnu have den
 »Glæde, midt i sin egen Skrøbelighed at kunne være til Hjælp og
 »Trøst for ham. Men da *han* gik bort, fra det Øieblik vare
 »hendes Kræfter udtømte, fra det Øieblik har hendes Liv været
 »en uafbrudt Hensygnen, et uafbrudt: holder mig ikke tilbage,
 »men lader mig fare vistnok vare disse Tvende saare
 »forskjellige, og et heelt forskjelligt Syn havde de paa Livet.
 »Det har i tidligere Dage undertiden forekommet mig, at her

» var sammenføiet, hvad der kun lidet passede sammen; men
 » jeg har lært at skjønne, at der tiltrods for al Forskjellighed
 » dog i Sjælens Inderste gjemtes en Kraft, som drog dem sam-
 » men, og som efter 48 Aars Samliv — i hvilket den Ene sjælden
 » havde været en Dag fraværende fra den Anden, og i hvilket
 » de trofast have deelt Glæder og Sorger, Arbeide og Hvile med
 » hinanden — var voxet i Inderlighed, og som nu ogsaa har
 » bragt dem til at lukke deres Øine næsten paa samme Tid. . . .

» I Fjerdedelen af et Aar ere vi Søkende blevne faderløse
 » og moderløse. Det er en Tilskikkelse, som vel maa fylde vort
 » Sind med dyb Alvor. Fra at være Børn ere vi pludselig blevne
 » de Gamle; thi skjøndt i den modne Alder have vi dog indtil
 » nu havt Fader og Moder at holde os til; hos dem have vi søgt
 » Raad og Hjælp i vore Sorger, og vi kom aldrig forgjæves; til
 » dem have vi betroet vore Forhaabninger, og de have haabet
 » med os; med dem have vi faaet vor Glæde mangfoldiggjort;
 » hver en blid Tilskikkelse, som blev sendt mig til Deel, hvert et
 » lille Fremskridt, som jeg meente at spore, ja hver en For-
 » bedring og Forskjønnelse i min Præstegaard og Have — det
 » var den bedste Deel af min Glæde, at jeg kunde fortælle Eder
 » derom, I kjære Bortgangne; nu er der Ingen paa Jorden, som
 » vil høre paa mig med Eders Øre og Eders Sind — nej, nu
 » ere vi selv rykkede op i de Ældstes Række, nu er det til os,
 » at Børnene i vor Slægt skulle see op, det er os, der skulle være
 » Hjælpere og Veiledere. Det er en Gjærning, som vi ikke kunne
 » bære uden alvorlig og inderlig Bøn til Gud, at Faders og Mo-
 » ders Kjærlighed til os og Trofasthed imod os maa styrke os
 » til i dette Stykke at blive som de.«

Af disse Sønnens Ord skønner man, at det er rigtigt, hvad der i denne Afhandling er fremhævet om den store Hjælp og Støtte ikke alene *Børnene*, det vil sige Præsten, Guldsmeden, Fru Volqvartz og Doctoren stadigvæk, trods de selvstændige Mennesker, de var, men ogsaa en Kreds af fjernere Slægtninge, fik i Murerens Hjem. Man kan dristigt stole paa, hvad Viggo Driebein siger i denne Ligtale, thi vel hører man ofte ved Begravelser, at Præsten (desværre) fremkommer med

en aldeles usandfærdig Ros, men Viggo Driebein talte om Ting, han vidste god Besked med, og en Mand af hans Støbning vilde aldrig falde paa at besmykke Nogetsomhelst, ikke engang, naar det gjaldt dem, han holdt allermost af.

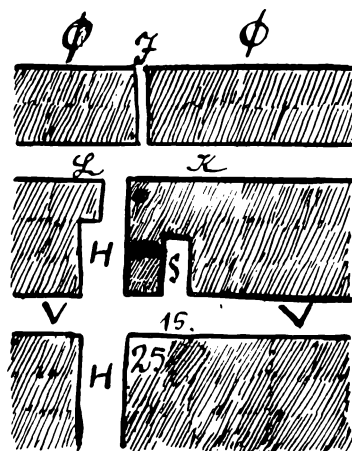
I Kapellet talte Provst Fog. Ogsaa hans Tale fremhævede den store Betydning, Murerhjemmet havde haft som Samlingssted for dem, der trængte til kærlig Omsorg. Det kan ikke siges tydeligere, end Provsten gjorde det:

»Og nu har Herren, troer jeg sikkert, ogsaa udvalgt for hende den bedre Deel i Himlen. Thi jeg tænker, at han vil sige til hende: jeg var hungrig, og du gav mig at æde, jeg var tørstig, og du gav mig at drikke, jeg var fremmed, og du tog mig til dig. Ydmyg, som hun altid var, vil hun svare: ak nej, Herre, aldrig har jeg forstaaet, eller er der forundt mig Leilighed at gjøre noget for dig. Men han vil sige: hvad du har gjort imod een af mine mindste Brødre, har du gjort imod mig.«

Johan og Juliane Driebein havde fire Børn, og de tre ældste blev født, mens Familien boede i Ulkegade, eller, som den fra 1824 af kom til at hedde, Holmensgade, Nummer 118*), 1860 ændret til Nummer 17. Det Hus er ikke til mere. Da man 1933 atter havde ændret Gadenavnet, idet man kaldte Gaden Bremerholm, var baade dette og alle de andre (der var ialt 12), der laa fra Lille Kongensgade og ned til Vingaardsstræde, nedrevne, og Arealerne benyttede dels til Magasin du Nord's Udstillingslokaler, dels til det brede Fortov, der befinder sig foran dem. Paa den vedføjede Skitse betyder Ø Østergade, I er Integade, L K Lille Kongensgade, H er Holmensgade, S = Smedens Gang, og V er Vingaardsstræde. Den sorte Plet paa Hjørnet af Lille Kongensgade og Holmensgade betegner Nummer 1 i Hol-

*) Der er hverken her eller andre Steder, hvor nye Gade- eller Nummerangivelser er anført, taget Hensyn til det Tidspunkt, paa hvilket Myndighederne besluttede, at Ændringen skulde finde Sted, men udelukkende til det Aar, da »Veviseren« første Gang anvendte den nye Betegnelse, thi først fra dette Tidspunkt har Ændringen faaet praktisk Betydning.

mensgade, og den sorte Firkant, der strækker sig fra Holmensgade over til Smedens Gang, er Nummer 17, altsaa Viggo Driebeins Fødested. Hjørnstedet 25 er ogsaa nutildags Nummer 25, men altsaa i Bremerholm. Stiller man sig i Vingaardsstræde udfor Nummer 15, saa staar man, som det let sees paa Skitsen, omtrent overfor det Sted, hvor Smedens Gang begyndte, og vandrer man derfra i Bremerholm op ad det Fortov, der løber langs Udstillingslokalerne, saa vandrer man hen over den Grund, hvorpaa Driebeins Eiendom laa, indtagende det 4de smalle Grundareal, regnet fra Vingaardsstrædehjørnet. Saa fattigt og smalt, der dengang var her — se for eksempel Integade — saa rigt og bredt

strækker nu Bremerholm sig op til Østergade! Her er der sandelig ingen Anledning til at udbryde: Sic transit gloria mundi!

Johan Driebein havde i 1819, da han skulde til at holde Bryllup, købt den Eiendom, Talen er om, men Eet er formelt at købe, et Andet er at betale, og det kneb svært med at skaffe de Penge, der nødvendigvis skulde bruges til Afvikling af Købesummen, og i 1830 saa han sig nødsaget til at gøre et stort Laan. I den Anledning beskikkede Magistraten Murmester H. O. Blom og Tømrermester Fr. L. Breede til »at begive dem til det »i Begjeringen nævnte Sted No. 118 i Holmensgade, for Samme med alt Dets muur- og nagelfaste Tilbehør, i Overværelse »af Vedkommende, at beskrive, samt derefter skjønne og vurdere, hvad bemeldte Eiendom til Prioritets Efterretning for» svarlig kan være værd.« Af den Beskrivelse, Vurderingsmændene sendte ind til Magistraten, ser man, at Eiendommen bestod af et fire-Etagers Forhuus, der var paa 4 Fag, havde 2 Kviste*) og vendte ud mod Holmensgade, dernæst et mod Sme-

*) »Mod Gaden et Grund Muuret, Forhuus, 4 Fag Bred, 4 Etager høi med »Vingkel Tag hvorpaa 2de Tagqvister med Frondespis, mod Gaarden, Gebruken »Tag, og et til Stødende Grund Muuret Sidehuus i 2 Fag i Lige høide med Forhuuset, og forenet med samme.«

dens Gang vendende Hus paa 2 Etager med 6 Fag, samt en 4-Etagers Sidebygning, der forbandt de to Gadehuse. I Gaarden var der et Trappehus, teglhængt og opført af Tømmer og Brædder, der førte op i Etagerne. Om det mellem Husene liggende Gaardsrum udtaler Dokumentet sig saaledes: »i Gaarden et »Dobbelt Teglhængt, Lokum af Tømmer og Bræder Et Maadelig Gaars Rum som er Belagt med Muursteen paa Kandt — »Een Porsion Frisk Pompe Vand med Jerren Pompe Reskab, »til Stædet Brand Reskab.«

Det lader sig ikke afgøre, i hvilken Etage Familien Driebein boede, thi de Mandtalslister, der indeholdt Besked derom, er forlængst gaaet tabt, og »Veiviseren« giver ingen Oplysning om Forholdet.

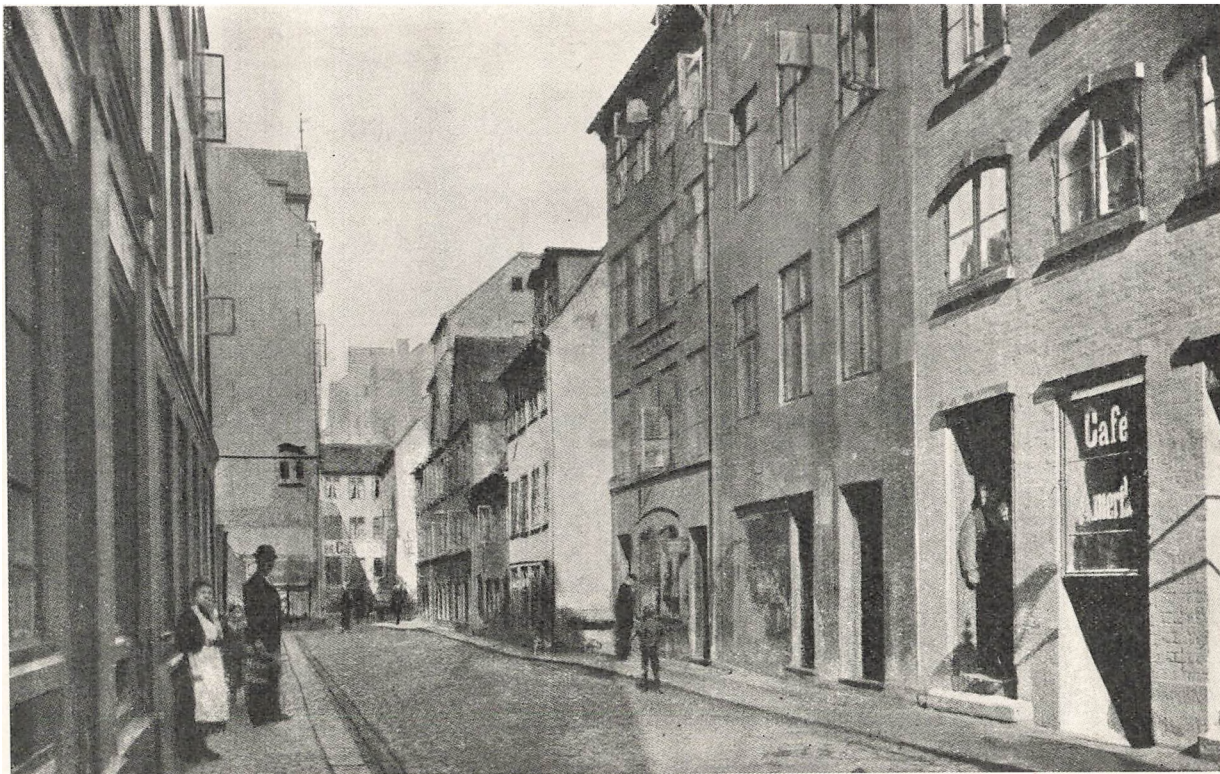
Eiendommen blev af de foran nævnede Vurderingsmænd i 1830 taxeret til »8200 Rigsbankdaler i Sølv«^{*)}, og da Laanet var gjort, blev den ombygget. Paa det vedføjede Billede ser man ved Siden af Café Amerika den ogsaa senere noget ombyggede Eiendom med dens Holmensgade-Façade. Cafeen i Gadens Baggrund laa i Lille Kongensgade (den er nu borte, saa at der er fri Passage lige ud til Østergade), og det Hus, som umiddelbart til høire Side for Cafeen fremviser sin hvide Gavl, er Holmensgade Nummer 1, altsaa det, som paa den aftrykte Grundplan er betegnet med en sort Plet. Men hele Billedets høire Husrække og Lille Kongensgades Café saavel som Integade (der fandtes lidt mod høire Side bagved Caféen) er nu Dele af den brede Gade Bremerholm.

I Aaret 1834 flyttede Johan Driebein, dog uden derfor at sælge Eiendommen i Holmensgade og Smedens Gang^{**)}, til Møntergade, det nuværende Nummer 8, og 1836 derfra til Fiolstræde (det nuværende Nummer 34). 1859 flyttede han til Kronprinsessegade (det nuværende Nummer 10), og hvert af disse Steder var han Husets Eier. Da han i 1868 døde, var han Ejer af Kronprinsessegade 10, Sværtegade 9 og Sølvgade 3.

Torsdagen den 27. Juli 1820 blev Viggo Driebein født, og

^{*)} Den var 1819 købt for 6509 Rbd. »foruden Sølvskatten, som er 426 Rbd.«

^{**)} Den beholdt han indtil 1866.

Holmensgade Numrene 1 til 19.

Torsdagen den 12. Oktober blev han døbt til Medlem af Sanct Petri tyske Menighed.

Den, som er vant til at have med Kirkebøger at gøre, ved, at vel hedder man *juridisk set* det, som staar anført i Daabsprotokollen, men at Mange med fuld *moralsk Ret* kan hævde, at de slet ikke hedder saadan, thi den Embedsmand, der har indført Navnet i Protokollen, har skrevet anderledes, end han havde Lov til at skrive. Det er en sørgelig Kendsgerning, at Protokolførerne i mange Tilfælde har været skandaløst ligegyldige med deres Arbejde eller af sproglig Uvidenhed har stavet Navne galt.

Viggo Driebein hører til dem, der har faaet et galt Navn indført i Kirkens Protokol. Hans Fader kaldte ham, og han selv kaldte sig alle Dage, Viggo Andreas Vilhelm Driebein, men Petri Kirkebog har, som vedfødiede fotografiske Gengivelse viser, paa hele tre Steder forvansket hans Navn.

Viggo Andreas Vilhelm Driebein.
 Søndag d. 12de Okt. 1828.

Hans Søskende har derimod faaet den rigtige Stavemaade indført for Efternavnets Vedkommende, men hvad Fornavnene angaar, da er een af Brødrene, Carl Valdemar, i Sankt Petri Kirkebog kaldet Karl Waldemar, hvilket Ingen i Slægten nogen-sinde har villet godkende.

Da Viggo Driebein gennem hele sit Liv vedligeholdte en levende Forbindelse med sine Søskende, maa man vide det Nødtørftigste om disse, og der hidsættes derfor her en kort Beretning om hver af dem. Den, der, hvad Alderen angaar, stod ham nærmest, var *Edvard*. Da Viggo blev født, blev Faderen indført i Kirkebogen som Maurergesell, men da Edvard Lørdag den 13. September 1828 saa Lyset, var Murersvenden steget et

Driebein-Slægtens sidste Led.

**Johan Carl Edvard Driebein, født den 18. Januar 1860, hans Hustru
Vilborg Helene, født Rud, og deres Datter Ellen Driebein.
(Efter et Fotografi fra 1924).**

Trin opad: han var Maurerpolierer^{*)}), det vil sige, hvad vi nu-tildags kalder Murerformand. Edvard blev Guldsmedemester og Juvelerer, og hans Søn Carl, der først var Gartner, men siden 1893 udelukkende Eiendomsbesidder, er endnu i Januar 1937, da disse Linier skrives, i Live. Ogsaa Hustruen Vilborg Helene, født Rud, lever. De blev viede den 9. Juli 1886 i Frue Kirke i København og har altsaa ifjor holdt Guldbryllup. Naar de og deres Datter Ellen engang er døde, er Slægten Driebein forsvundet fra Danmark.

Johan Driebein var Murpolerer endnu da det tredie Barn, *Marie Louise*, Tirsdag den 9. August 1831, blev født. Hun blev gift med Grosserer F. C. Volqvartz, men Ægteskabet blev (ved *hans* Skyld) ulykkeligt, saa at deres Samliv blev ophævet. Mens de levede adskilt fra hinanden, tilbragte hun flere Gange lange Tidsrum hos Viggo Driebein, og mange Jonstruppere mindes hendes venlige, noget sky og sørgmodige Væremaade og hendes henrivende Klaverspil. Ogsaa Sønnen Otto, der endte som Apotheker i København, tilbragte en Del Feriedage hos Viggo Driebein. Han blev forøvrigt opdraget hos Pastor F. P. N. Nansen, Forfatteren Peter Nansens Fader. Grosserer Volqvartz, der i Foraaret 1863 gik fallit, hvilket voldte Johan Driebein et stort pekuniært Tab og mange Bryderier, var en urolig Natur, og omsider drog han til Amerika for om muligt at kunne blive indpasset i nye Forhold. Han havde alle Dage været meget stærkt theaterinteresseret, og derovre, hvor han forøvrigt giftede sig, lykkedes det ham at blive Skuespiller, men hans Forhold vedblev at være miserable.

Carl Valdemar, det yngste Barn, blev født i Fiolstræde Søndagen den 8. Mai 1836, og da havde Faderen naaet sin Stands øverste Trin, — han var Murermester. Carl var 16 Aar yngre end *Viggo* Driebein, saa det er let at forstaa, at de først som

^{*)} Oprindelsen til dette Ord forklares saaledes: Parleur-macon er i Frankrig den Murersvend, som er sine Standsfællers Parleur, altsaa Fortaler hos Mestrene. Han er et Mellemed mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. Tyskerne har fordreiet parleur til polierer, og Danskerne har lavet Tyskernes Maurerpolierer til det endnu værre Murpolerer, altsaa som om Talen var om en Mand, der polerer Mure. Iøvrigt finder man ogsaa jævnlig Formen Muurpoleer. Men kort og godt: Fortidens Murpolerer eller Muurpoleer svarer til Nutidens Murerformand.

Voxne kom i nært Forhold til hinanden. Da Viggo blev theologisk Candidat, gik Carl endnu som Dreng i Efterslægtens Realskole, og først ved den Tid blev der Tale om, at han, ligesom den store Broder, skulde være Student. De boede endnu som Voxne i Faderens Eiendom — hver i sit Værelse — lige til Carl som medicinsk Candidat for Hospitalstjenestens Skyld maatte flytte hjemmefra (1863), og kort efter blev Viggo Seminarieforstander i Ranum (1864), saa det nære *personlige* Samliv blev altsaa for en Tid afbrudt, men da Viggo Driebein 1869 kom til Jonstrup og altsaa fik nærmere til København, greb de enhver Leilighed til at sees, og Lægen udtalte sig endnu kort før sin Død — han døde 1907, med den største Høiagtelse om Broderens Karakter og Tænkemaade.

De tre første af Ægteparrets Børn, Viggo, Edvard og Marie, blev født omkring ved een eller to Maaneder før Moderens Fødselsdag, som var den 12. Oktober. Dette blev Aarsag til, at man fik ordnet det saaledes, at Daabsdagen blev berammet netop til den 12. Oktober, men Haabet om, at ogsaa det fjerde Barn, Carl Valdemar, kunde blive døbt paa sin Moders Fødselsdag, gav man Slip paa, for han blev født over fem Maaneder før denne store Dag. En Maaned havde man ladet hengaa, før Edvard var bleven døbt, og to før Viggo og Marie døbt, og det lod sig høre, men vente over fem Maaneder —, nej, det turde man ikke inklade sig paa. Derfor blev Carl døbt, da han var godt en Maaned gammel, og Daabsdagen blev Fredagen den 10. Juni. Man fristes til at tænke, at ogsaa denne Dag spillede en vigtig Rolle i Familien, siden Forældrene ikke ventede endnu to Dage, nemlig til det var Søndag.

— Der er dvælet ved dette Daabsarrangement, fordi det kaster et klart Lys over Ægtefællernes barnligt fromme Tankegang. Forholdet var tydeligt nok saaledes: Det gjaldt om at hædre Moderen mest muligt, og det betragtedes som en Hæder for hende, at Børnene blev ført til Gud netop paa hendes Fødselsdag, men Hensynet til hende maatte vige, dengang det viste sig, at dersom de ogsaa for Carls Vedkommende vilde opsætte Daaben til Moderens Fødselsdag, var det at tænke mere paa hendes Ære end paa Guds.

TIL H. O. C. ZINCK

Som Tillæg til min i 12te Bind publicerede Afhandling »Nogle Bemærkninger i Anledning af de 125 Aar« præsenterer jeg her et Digt, som Zincks Jonstrup-Elever lod indrykke i »Berlingske Tidende« den 15. Juli 1811. Det bør ikke commenteres. Lad det fremtræde med hin Tids Duft, — lad det virke ved den Patina, der nu har lagt sig over det.

R. C. Mortensen.

I Anledning af

Hr. Professor og Musiklærer H. O. C. ZINCK's

Aftrædelse fra Seminariet paa Jonstrup.

I dit Samfund saae vi mange Dage smile,
Morgenrøden lig, fra Glæders Himmel ned.
Ledte ved din Haand vi Sorgerne saae ile
Bort som Uveirssky i Solens lyse Fjed.
Broderharmoni i Venskabs skjønnede Kjæde
Ved din Tryllekraft blandt Brødre tog sit Sæde
Og en himmelsk Fryd iblandt os bredte ud.

Fjerne Fjeldes Egn og Danmarks Skjød gjentage
Søde Gjenlyd af din Harpes rene Klang;
Kjer af Hjertets Fryd dens Toner huldt ledsage
Barnets glade Leeg og Venskabs ædle Sang.
Andagts Lue den i Templets Hvælving tænder
Naar med barnlig Lov vor Sjæl til Gud sig vender
Og for Almagts Gud sig Støvet bøier ned.

Kongebud dig nu fra denne Kreds bortkalder,
Fader, Lærer, Ven, vi tabe ved dit Savn.
Dog i Taaren som ved Afskedsscenen falder
Blander sig den Trøst: »Vort Tab er Brødres Gavn.«
Tunge Skjæbnes Pil ei mere dig omhvisle,
Men som venlig Sol seer Bækkens Vand nedrisle,
Saa i stille Fred du Fremtid svinde see.

Af Jonstrups taknemmelige Seminarister.

JONSTRUPSAMFUNDETS MEDLEMSLISTE

JANUAR 1937

L. betyder Lærer. Et tomt Rum i Rubrikken for Dimissionsaaret betyder, at Vedkommende ikke har været Elev paa Jonstrup. Redaktøren beder dem, der finder Fejl paa Listen, om de vil give Samfundets Kasserer, Lærer *Wilh. Thomsen*, nærmere Underretning om disse Fejl. (Adresse: Ordruphøjvej 24, Charlottenlund).

Navn	Dimissionsaar	Stilling	Adresse
Andersen, Aug. H.....	1931	L.	Frederikssundsvej 147A, Brønshøj
— Georg.....	1931	»	Ølsemagle, Lille Skensved.
— J.....	1890	Direktørfor	Nordvestsj.Elekt.r.værk,Svinninge
— Kai	1936	L.	Terslev, Skibby.
— O.....	1912	»	Løjtofte, Nakskov.
— P.....	1889	Pens. L. ...	Tamsborgvej 30, Hillerød.
— S. Wulffsberg	1933	L.	Møllevej 54, Thisted.
— Victor	1910	»	Alkestrup, Tølløse.
Andreasen, Johs.....	1936	»	Sjælstofte, Errindlev.
Arentz, H.	1923	»	Farendløse.
Arkil, A. O.	1890	Inspektør..	Helsingør.
Askegaard, E. P.	1921	L.	Holsteinsminde, Fuglebjerg.
Asmussen, E.	1901	»	Frølichsvej 47, Charlottenlund.
— S.....	1930	»	Cæciliavej 7, Kbh., Valby.
— V.....	1898	»	Ørslevunderskov, Ringsted.
Bach, B. K.	1913	Seminariel.	Ranum.
Benzon, Rud.	1893	Inspektør..	Jonstrup, Ballerup.
Bitsch, V.....	1911	Kantor	Vemmetofte, Faxø.
Bjørn, E.	1936	L.	Kastager.
Bjørnekær, F.....	1925	»	Kundby, Sandby.
Bloch, H. C.	1919	»	Melby.
Boesen, Ejnar	—	Seminariel.	Jonstrup, Ballerup.
Boolsen, D.	1902	Inspektør..	Skolen i Stevnsgade, Kbh. N
Borrye, Th.....	1900	L.	Store-Heddinge.
Boye-Albertsen, S.	1933	»	Raadhusgade 5, Rødby.
Bredstrup,Stig,(R.,Dbm.)	—	fh.v. Forst.	Kaalundsvej, Farum.

Navn	Dimissionsaar	Stilling	Adresse
Bärenholdt, O.	1918	L.	Aakirkebyvej 27, Rønne.
Bøgh, P.	1920	»	Callisensvej 42, Hellerup.
Carstensen, N. L.	1923	»	Kaltred, Alleshave.
Caspersen, H.	1935	»	Storkebakken 35 ¹ , Kbh. N.
Christensen, Asger	1927	»	Rønne Allé 1, Lyngby.
— B.	1916	»	Øster Ulslev.
— Balthasar	1901	Viceinspekt.	Store-Heddinge.
— C. C.	1919	L.	Stokkemarke.
— Chr.	1891	Overlærer .	Horsens.
— Edv.	1886	L.	Silkeborgvej 11, Aabyhøj.
— Knud	1932	»	Horsensvej 14, Viby J.
— N. C.	1896	»	Alslev Taagerup, Karise.
Christiansen, E. S.	1913	»	Hundige, Taastrup.
— Verner	1930	»	Ryparken 18, Kbh. Ø.
Dahl, Thorvald	1935	»	Godthaabsvej 37, Holbæk.
Danø, Viggo	1893	Overlærer .	Præstø.
Dauglykke, J. P. N.	1896	Pens. L. ...	Fredensborg.
Dibbert, J.	1899	L.	Gedser.
Dippel, F.	1920	»	Kimmerslev, Borup.
Ebbe, A. S.	1910	»	Pr. Mariesallé 7, Kbh. V.
Eggertsen, H. Bergstrøm	1932	»	Fuglebjerg.
Elgaard, F.	1917	»	Kastelev, Klarskov.
Eliassen, Johannes	1935	»	Langevadsgaard, Døjringe.
Engelbrekt, J. E.	1890	»	Stege.
Engell, Otto	1888	Pens. L. ...	P. Damsvej 9, Sorø.
Eriksen, A.	1903	L.	Nr. Saltum.
— E.	1935	»	Niels Finsensallé 94, Søborg.
Fauring, Knud	1915	»	Ribegade 6 ⁴ , Kbh. Ø.
Foersom, Th.	1918	»	Hulgaardsvej 51, Kbh. F.
Forman, H.	1902	»	Læssøesgade 1 A, Kbh. N.
Fraas, Johs.	1901	»	Allégade 17 ² , Havehuset, Kbh. F.
Frendrup, A.	1902	»	Charlottenlundsvej 12, Hellerup.
Friberg, Hans	1912	»	Nakskov.
Frigast-Hansen, K.	1912	Inspektør .	Sundholmsvej 4, Kbh. S.
Friis, P.	1898	Kantor ...	Store-Heddinge.
— N. Mønsted	1896	Realsk.best.	Jyderup.
Gaarde, Chr.	1931	L.	Tvedesvej 13, Helsingør.
Gade, Arne	1933	»	Hareskov.
Gehl, Ernst	1901	Inspektør .	Sølvgade 16, Kbh. K.
Gormsen, C. C.	1884	» ..	Ved Klostret 6 ⁴ , Kbh. Ø.
Graversgaard	1930	L.	Ved Lindevangen 20, Kbh. F.
Gundersen, H.	1935	»	Sørslev, Snertinge.
— P.	1900	»	Sørslev, Snertinge.
Gunge, V.	1915	»	Skørtinge, Ryde.

Navn	Dimissionsaar	Stilling	Adresse
Hansen, A. K.....	1918	L.	Grenaa.
— A. M.	1897	Statsrevisor	Valdemarsvej 9, Roskilde.
— C. G.....	1925	L.	Odensegade 2, Kbh. Ø.
— Chr.	1914	»	»Krogen«, Gurrevej 34, Helsingør.
— Edv.	1912	»	Heggelunds Allé 5, Glostrup.
— G.....	1932	»	Borup.
— H. J.....	1916	Seminariel.	Nr. Nissum, Lemvig.
— H. K.....	1912	L.	Sorterup, Slagelse.
— H. P.	1898	»	Storehede Skole, Roskilde.
— J.....	1884	»	Røn Allé, Haslev.
— J. C.....	1894	»	Hyrup, Stouby.
— Johs.....	1917	»	Sct. Laurentii Løkke, Viborg.
— K. E.	1913	»	Kongedybet 3, Kbh. S.
— K. Schou	1931	»	Viksø.
— M. Kirkeby	1933	»	Kostskolen, Bogø.
— N. P.	1931	»	Ærøskøbing.
— Oluf	1907	Overlærer .	Løjt Kirkeby.
— P. Holme	1908	L.	Lestrup, Tappernøje.
— Rich.	1936	»	Ordrup, Merløse.
— Rud.	1906	»	Ellinorsvej 1 ² , Charlottenlund.
— S.....	1899	»	Slangerup.
— Sinius	1936	»	Hejrevej 1, Kbh. N.
— Th. Abildgaard	1893	Kordegner...	Marstal.
Hartby, J.	1910	L.	Rørvig.
Hartvig-Møller, J. K....	1916	»	Anniske Skole, Helsingø.
Hasland, H. E.....	1918	Viceinsp. .	Philip Schous Vej 9, Kbh. F.
Hauch, Chr.	—	Seminariel.	Jonstrup, Ballerup.
Hegelund, A.....	1908	L.	Veggerløse, Falster.
— J.....	1910	»	Ulstrup, Gørlev.
Hellested, Vilh.	1920	»	Hellested, Haarlev.
Hemmingsen, O.....	1910	»	Ellinge, Ullerslev, Fyn.
Hermansen, A.....	1935	»	Hjørring Andelsmejeri, Hjørring.
Hildinge, S. W.	1896	»	Hellebæk, Aalsgaarde.
Holck, Aa.	1918	»	Græske Vej 4, Stege.
Husby, M. A.	1917	»	Stadion Allé 41, Aarhus.
Høirup, J.	1896	Inspekt. ...	Nyborg.
Illemann, A. V.	1908	»	Hvedevej 18, Brønshøj.
Jacobsen, J. L.....	1890	L.	Degnemose Allé 87, Brønshøj.
— Magnus	1931	»	Vesterbrogade 5 ² , Aarhus.
Jakobsen, A.....	1905	»	Hovedgaden 64, Lyngby.
Jensen, Arnold.....	1924	»	Søllerødvej 6, Holte.
— Axel P.	1925	»	Allerslev, Lejre.
— A. O.....	1911	»	Braade.
— Frede.....	1936	»	Søndergaard, Klint, Nykøbing S.

Navn	Dimis- sions- aar	Stilling	Adresse
Jensen, Fr.	1881	Viceinsp. ...	Bjørnsonsvej 24, Valby.
— H. Bahne	1922	L.	Gyldenlakvej 13 St., Kbh. S.
— H. F.	1911	»	Bredeløkke, Store-Heddinge.
— Jens	1912	»	Fuglsig, Ilbro.
— K. E.	1918	»	Nørre Boulevard 41, Nykøbing F.
— K. K. A.	1910	»	Kippinge, Nørre Alslev.
— Knud	1933	»	Brejning, Spjald.
— Rudolf	1917	»	Fru Inges Vej 16, Sorø.
— Sv.	1931	»	Godhavn, Tisvildeleje.
— Wald.	1936	»	Rørholmsgade 1, Kbh. K.
Jeppesen, I.	1926	»	Hyldegaardsvej 19, Charlottenl.
Johansen, A. J. H.	1908	»	Krøjerup, Sorø.
— F. G.	1894	Inspektør ..	Nyelandsvej 57 ² , Kbh. F.
— Fr., Æresmdl. (R.D.)	—	Pens. Sem.l.	Jonstrup, Ballerup.
— Frits	1914	L.	Bøgevej 3, Glostrup.
— Kenneth	—	Sem.-Elev .	Jonstrup, Ballerup.
Jørgensen, Alb.	1915	L.	Magdelonevej 19, Kbh. N.
— E.	1921	»	Godsted, Ulslev.
— Lauritz	1908	Inspektør ..	Skolen paa Vibevej, Kbh. N.
Kejser, O.	—	Seminariel.	Jonstrup, Ballerup.
Kirk, Bjarne	1933	L.	Brogaardsvej 27, Gentofte.
Klintø, F.	1914	»	Banegaardsvej, Hobro.
Kofod, C. R.	1901	»	Hvalsø.
Kofoed, J. O.	1898	»	Neksø.
Korntved, J.	1915	»	Aagade 13, Lemvig.
Krag, H. E.	1935	»	Torvegade 3, Saksøbing.
Kristensen, H. Nygaard	1935	»	Jørlande, Slangstrup.
Kristiansen, K.	1933	»	Løngangsg. 27, Nyhuse, Hillerød.
— Kr.	1918	»	Sletten, Humlebæk.
Krogh-Jensen, G.	1913	Bibliotekar	Herløv.
Kromann, N. H.	1893	Overlærer .	Sylows Allé 7, Kbh. F.
— N. S.	1933	L.	Bachersvej 125, Kbh. S.
Ladefoged, N.	1933	»	Hadsten Realskole, Hadsten.
Langhoff, Chr.	1899	»	Hvissinge, Glostrup.
Langkjær, Johs.	1889	»	Horsens.
Larsen, A. A.	1896	»	Blekingegade 6, Kbh. S.
— F. K.	1893	»	Femhøj.
— H.	1912	»	Nordrup, Slagelse.
— Hjalmar	1914	»	Aastrupvej 142 A, Haderslev.
— H. P. H.	1911	»	Søndre Boulevard 108, Odense.
— J. K.	1914	»	Sejerby, Sejerø.
— L. C.	1915	»	Trans Skole, Fjaltring.
— N. A. (K., Dbm.) ...	1879	Professor ..	Østerfarimagsgade 30, Kbh. Ø.
— N. P.	1935	L.	Jordløse, Svebølle.

Navn	Dimis- sions- aar	Stilling	Adresse
Larsen, O. V.	1912	Proprietær	Steffensminde, Nr. Alslev.
— P.	1884	Pens. L. ...	»Birkebo«, Vig.
— Sv.	1912	L.	Rye, Gørlev.
Lasthein, Axel	1909	»	Strandboulevard 6 ⁴ , Kbh. Ø.
Lauritzen, Ch.	1910	»	Ruds-Vedby.
— Folmer	1913	»	Rosenvængets Alle 23, Kbh. Ø.
Lerche, Aug.	1913	Inspektør..	Skolen i Vigerslev Allé, Valby.
Lindberg, O.	1913	Seminariel.	Jonstrup, Ballerup.
Lindstrøm, Bruno	1931	L.	Hjortekærvej 107, Klampenborg.
Lisner, V.	1924	»	Dalmose.
Lond, Bue	1932	»	Ruds-Vedby.
Lund, M.	1914	»	Sofiendalsvej, Aalborg.
— O.	1881	Kantør	Helsingør.
Magnussen, Sv.	1931	L.	Terslev, Haslev.
Manniche, L. R.	1871	Pens. L. ...	Mathildevej 7 ¹ , Kbh. F.
Mathiassen, M. J. (Dbm., R. af Dbg.)	1883	L.	Mullerup, Slagelse.
Mathiasen, V.	1912	Inspektør..	Hellig Kors Kirkes Skole, Hans Tausens Gade 5, Kbh. N.
Mathorne, A.	1896	L.	Landet, Svendborg.
Mortensen, Arne	1931	»	Lyngby, Trustrup.
— H. V.	1925	»	Falkonérralle 5 ² , Kbh. F.
— Knud	1922	»	Kollemorten.
— R. C., Æresmedlem (R. af Dbg.)	1884	Pens. Insp..	Østerfarimagsgade 30, Kbh. Ø.
Mortensen, V. (R. af Dbg.)	1890	Pens. L. ...	Pileallé 24, Taastrup.
Munch, A.	1902	L.	Maaløv.
Muxoll, Th. J.	1884	Løjtnant..	Duntzfeldts Allé 19 ² , Hellerup.
Møller, H.	1910	L.	Listed, Svaneke.
Mørch, C.	1901	Overlærer .	Hørsholm.
Nemming, Knud	1924	L.	Gilleleje.
Nielsen, Axel	1904	Inspektør..	Natalie Zahlesvej 9, Kbh. V.
— C. A.	1887	Pens. L.	Espergærde.
— C. F.	1881	»	Ørsted, Havdrup.
— E. C.	1901	Viceinsp. ..	Frederiksgade 1, Odense.
— Ejnar	1933	L.	Strandvejen, Faxe.
— F. O.	1909	»	Dragstrup, Firhøj.
— K. Kastrup	1908	»	Gørlev St.
— L.	1917	»	Langegade 40, Kerteminde.
— L.	1895	»	Valore, Viby Sj.
— N. L.	1905	»	Ørby, Kolby, Samsø.
— O. A.	1902	»	Kirkeskolen, Østermarie, Bornh.
— Poul	1932	»	Charlottenlundsvej 32, Hellerup.
— R. V. G.	1905	»	Tingsted.

Navn	Dimissionsaar	Stilling	Adresse
Nielsen, S. Kr.	1931	L.	Købmagergade 61, Fredericia.
— Th.	1896	»	Skørpinge Skole, Flakkebjerg.
Noesgaard, T.	1933	»	Padborg.
Nyholm, Carl C.	1893	Viceinsp. ..	Utterslev, Kbh. N.
Nørregaard, H.	1917	L.	Sømarksvej 9, Hellerup.
Olsen, Anker.	1916	»	Birket Skole, Torrig.
— C. N.	1915	»	Dysted, Olstrup.
— E.	1931	»	Holsteinborgvej 11, Kbh., Vanløse.
— Gerh.	1931	»	Ryparken 198 ² , Kbh. Ø.
— H. M.	1915	»	Ibstrupvej 31, Gentofte.
— Jørgen	1889	Pens. Insp..	Sassvej 3, Gentofte.
— O. J.	1905	L.	Nøbbet, Svinbjerg.
— Sv. Aage	1927	»	Næsbyholmsvej 12 ⁴ , Kbh., Brh.
Ougaard, A.	1911	»	Lille Værløse.
— E.	1910	»	Bregnerødvej, Farum.
Outze, O.	1903	Viceinsp. ..	Vilhelminevej 10, Odense.
Pedersen, C. Damgaard	1929	L.	Strøby.
— H. C.	1882	»	Bregentvedvej, Haslev.
— H. Kragh	1931	»	Gl. Kongevej 113 ³ , Kbh. V.
— Kn. O.	1875	»	Tesdorpsvej 78, Kbh. F.
— N. P.	1898	»	Trønninge, Regstrup.
— Viktor	1922	»	Lyngholmvej 35, Vanløse.
— Sejerbo, P. A.	1902	»	Krønge, Bursø.
Petersen, A.	1912	»	Saksild, Odder.
— Carl F. L.	1884	Viceinsp. ..	Falkoner Allé 22, Kbh. F.
— C. N.	1905	Overlærer .	Hvidovre Kommuneskole, Valby.
— D. E.	1892	L.	Kyndeløse, Kirke Hyllinge.
— Frode.	1918	»	Vestensborg Allé 63, Nykøbing F.
— J. E.	1914	»	Dramstrup, Regstrup.
— Kr. Lamberg.	1931	»	Østervej 14 C, Glostrup.
— O. V. E.	1931	»	Kildedalsvej 6, Birkerød.
— P. G.	1918	Forstander	Iagttagelseshjemmet, Ærøskøbing.
— V. I.	1933	L.	Blidahpark 23 ¹ , Hellerup.
Pfaff, J. R.	1917	»	Lipkesgade 18 ¹ , Kbh. Ø.
Plesner, Sv.	1933	»	Camilla Nielsens Vej 6 ² , Kbh. F.
Poulsen, V.	1910	»	Søndersted, Tølløse.
Prenter, P. H. K.	1890	»	Frederikssund.
Raahouge-Askegaard, H.	1916	»	Trekronergade 13, Kbh., Valby.
Ramvold, V.	1936	»	Kocksvej 1, Frederikssund.
Randing, Chr.	1910	»	Valsømagle, Ortved.
Rasmussen, A. T.	1895	Kantor	Nørregade 8, Faaborg.
— Eigil.	1925	L.	Islevhusvej 62, Kbh., Brh.
— G.	1904	»	Bogense.
— Hans (Dbm., F. M.).	1871	Pens. Overl.	Villa Solfryd, Yrsasvej 32, Aabyhøj.

Navn	Dimis- sions- aar	Stilling	Adresse
Rasmussen, Jul.	1926	L.	Søtoften 39, Gentofte.
— K. A. Bøje	1905	Forstander	Landerupgaard, Taulov.
— M.	1917	L.	Bagsværd.
— R. H.	1903	»	Jyderup Skole, Vig.
Rathje, K.	1918	»	Høeghsmindevej 5, Gentofte.
Ravn, P. J.	1909	Realskoleb.	Hadsund.
Reetz, Vald.	1907	L.	Martofte.
Ribers, K.	1901	Organist...	Møllebakkegaard, Skovlunde.
Romme, Erling	1936	L.	Lille Næstved, Næstved.
— Kristian	1909	L. og Kantor	Lille Næstved, Næstved.
Rudkøbing, Th.	1913	Overlærer .	Vejen.
Rørbech, Carsten	1936	L.	Kongsted, Rønnede.
— Henning	1927	»	Raadhusvej 8, Holbæk.
— Th.	1922	»	Tinggade 9 ^g , Ringsted.
— V.	1893	»	Kongsted, Rønnede.
Saunte, A.	1896	»	Maribo.
Schlander, O.	1894	»	Marstal.
Schmidt-Nielsen, G.	—	Seminariel.	Jonstrup, Ballerup.
Schæbel, E. F.	1916	L.	Broergsgade 1 ^g , Kbh. K.
Sibbern, B.	1933	»	Valsøllille, Jydstrup.
Skaalum, Oluf	1902	»	Hareskov.
Skjoldager, Vald.	1893	»	Esrom.
Skou, S.	1933	»	Thorslunde, Svinninge. St.
Skov, Dan	1930	»	Stenstykkevej 4, Kbh., Valby.
— Karl	1901	»	Haarlev.
Skovbjerg, K.	1915	»	Gylling.
Skytte, A. Jensen	1893	Viceinsp. . .	Strandboulevard 5, Kbh. Ø.
Steensen, K. (R. af Dbg.)	—	Seminariel.	»Steensbo«, Jonstrup, Ballerup.
Strange, A. J. L.	1901	L.	Dalby, Haslev.
Strange-Andersen, Poul	1916	»	Bakkevej 30, Kbh. F.
Strøm, A.	1926	»	Duntzfeldts Allé 17, Hellerup.
Søby, Emil	1896	»	Amalie Skrams Allé 30, Valby.
Søgaard, J. P.	1896	Viceinsp. . .	Martensens Allé 78, Kbh. V.
— O. M.	1906	»	Carstensgade 78, Kbh. V.
Sørensen, Arild (R., Dbm.)	1882	Vicedirekt. .	Tietgensgade 66 ^g , Kbh. V.
— Birktoft	1926	L.	Ulfborgvej 6, Hvidovre.
— H.	1935	»	Mimosavej 8, Kbh. F.
— Poul Leth	1933	»	Tomsgaardsvej 88 ⁴ , Kbh. N.
Tholle, K.	1936	»	Nygade 7, Marstal.
Thomsen, A. Lange	1924	»	Tuborgvej 145, Hellerup.
— E. J.	1936	»	Kannikegade 9, Hillerød.
— Ernst	1919	»	Søtoften 33, Gentofte.
— Wilh.	1931	»	Ordruphøjvej 24, Charlottenlund.
Thunø, G.	1916	»	Vintersbølle, Nyraad.

Navn	Dimissions- aar	Stilling	Adresse
Thye-Møller, P.	1906	Viceinsp. ...	Merianvej 5, Hellerup
Thygesen, Sv. B.	1931	L.	Hinnerup.
Thykie, Fr.	—	Seminariel.	Jonstrup, Ballerup.
Toftgaard, I.	1896	L.	Dalby, Kolding.
Vang, Einar.	1914	»	Auroravej 72, Kbh., Vanløse.
Vest-Hansen, L.	1889	»	Sønderhav, Kollund.
Videbæk, J.	1936	»	ForhaabningsholmsAllé 18, Kbh. V.
Vigild, C.	1893	»	Pontoppidansgade 24, Aarhus.
— H. J. P.	1896	»	Kjerte, Aarup.
Waaben, S. M.	1911	»	Sierslev, Store-Heddinge.
Wamberg, K.	1892	Viceinsp. ...	Højvænget 7, Helsingør.
Wardahl, Alfred	1916	L.	Hans Bojes Gade 11, Randers.
Weber, Carl	1931	»	Ølbyvej, Køge.
Wolffsen, H.	1933	Seminariel.	Jonstrup, Ballerup.
Worsøe, C.	1911	L.	Svogerslev, Roskilde.
Østergaard, B.	1891	Pens. L. ...	Dronninggaards Allé 39, Holte.

(Ialt 303 Medlemmer).

Dimittenderne fordeler sig saaledes:

1871. 2	1885. 0	1899. 3	1913. 8	1927. 3
1872. 0	1886. 1	1900. 2	1914. 8	1928. 0
1873. 0	1887. 1	1901. 10	1915. 8	1929. 1
1874. 0	1888. 1	1902. 7	1916. 9	1930. 4
1875. 1	1889. 4	1903. 3	1917. 8	1931. 19
1876. 0	1890. 6	1904. 2	1918. 10	1932. 5
1877. 0	1891. 2	1905. 6	1919. 3	1933. 17
1878. 0	1892. 2	1906. 3	1920. 3	1934 var der
1879. 1	1893. 10	1907. 2	1921. 2	ingen Dimis-
1880. 0	1894. 3	1908. 6	1922. 4	sionsexamen
1881. 3	1895. 2	1909. 4	1923. 2	1935. 10
1882. 2	1896. 13	1910. 11	1924. 4	1936. 13
1883. 1	1897. 1	1911. 7	1925. 5	
1884. 6	1898. 5	1912. 11	1926. 4	

REGNSKAB

$\frac{1}{1}$ — $\frac{31}{12}$ 1936.

	Indtægt	Udgift
	Kr. Ø.	Kr. Ø.
Kassebeholdning pr. $\frac{31}{12}$ 1935	495 46	
Kontingenter	559 00	
Salg af Aarbøger	398 70	
57 Opkrævninger à 35 Øre	19 95	
Renter	9 63	
Repræsentation og Møder		77 00
Fremstilling af Jonstrupbogen XIII		571 10
Honorarer for Administration og Redaktion		175 00
Porto og Gebyrer		72 47
Tryksager, Couverter m. m.		52 50
Kassebeholdning pr. $\frac{31}{12}$ 1936		534 67
	1 482 74	1 482 74

Ordruphøjvej 24, Charlottenlund.

Wilh. Thomsen.

Ovenstaaende Regnskab er gennemgaaet og fundet rigtigt. Kassebeholdningen er til Stede.

Den 30. Januar 1937.

S. M. Waaben.
Sierslev.

Hans Fr. Jensen.
Bredeløkke Skole.

JONSTRUPSAMFUNDETS BESTYRELSE

Førstelærer *Jørgen Hegelund*, Ulstrup pr. Gørlev (Formand).
Forstander *Stig Bredstrup*, R., Dbm., Kaalundsvej, Farum.
Pensioneret Førstelærer *P. Andersen*, Tamsborgvej 30, Hillerød.
Skoleinspektør *K. Frigast Hansen*, Sundbyvester Skole, Sundholmsvej 4, København S.
Kommunelærer *Wilh. Thomsen*, Ordruphøjvej 24, Charlottenlund, Telefon: Ordrup 2492 (Sekretær og Kasserer).
Seminarie-Elev *Kenneth Johansen*, Jonstrup Statseminarium pr. Ballerup.

INDHOLDSFORTEGNELSE

Jonstrup fra August 1934 til 4. Juni 1935. Efter Kai Andersens Oplysninger	3
Jonstrup fra August 1935 til Juni 1936. Efter Kenneth Johansens Oplysninger	13
Indvielsesfesten den 7. November 1936	17
Lunddahls Begravelse. Af H. C. Jensen	24
Nogle Bemærkninger om Reformationsfesten 1836. Af R. C. Mortensen	26
V. A. V. Driebein. Af R. C. Mortensen	33
Til H. O. C. Zinck. Af Jonsrups taknemmelige Seminarister	50
Medlemsliste	51
Regnskab	59
Jonstrupsamfundets Bestyrelse	59

Stævne og Generalforsamling

afholdes paa Jonstrup Tirsdag d. 10. August 1937.

Nærmere Meddelelse om Programmets Enkeltheder fremkommer i »Folkeskolen« og i »Københavns Kommuneskole«.

P. B. V.
J. Hegelund.